

4 ΔΥΓΟΥΝΣΤΟΝ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΟΜΜ. 4 ΔΥΓΟΥΣΤΟΥ

Αριθμός φύλλου 3

1 Σεπτεμβρίου 1965

Τιμή φύλλου δρχ. 2

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΙΑΔΑΚΗΣ

(Πλήρης βιογραφία εἰς τὴν 7ην σελίδα)

ΜΑΝΙΑΔΙΚΑ

ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ

Τί είναι ἡ Δημαγωγία; Δημαγωγία εἶναι ἡ ἰκανότης τινὸς νὰ παρασύρῃ τὸν λαὸν διὰ ρητορικῶν πυροτεχνημάτων, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχοντων μετὰ τὴν πραγματικότητα καὶ συνήθως ἀντιθέτων πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ. Ὁ καλύτερος δὲ τρόπος διὰ νὰ παρασύρῃς ὀπίσω σου τὸν λαὸν εἶναι νὰ τὸν κἀνῃς νὰ νομίσῃ, ὅτι δὲν παρασύρεται, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἀποφασίζει. Τὸ νὰ ἰκανοποιήσῃς τὴν φιλαυτίαν τοῦ λαοῦ εἶναι ἡ ἀποτελεσματικότερα Δημαγωγία. Πῶς θὰ ἐπιτευχθῇ τοῦτο; Μετὰ τὴν λέξιν—φωτοβολίδα «Δημοκρατία»! Μετὰ αὐτὸ τὸ σύνθημα κοροϊδεύεις τὸν λαόν, ὅτι αὐτὸς εἶναι κυρίαρχος, τοῦ δίδεις τὴν αὐταπάτην, ὅτι αὐτὸς διοικεῖ.

Αὕτη εἶναι ἡ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν ἅπαντες οἱ πολιτικοὶ καὶ ἅπαντα τὰ πολιτικὰ κόμματα τῶν ἀναρχικῶν κοινωνικῶν περιόδων κραυγάζουν τὴν λέξιν «Δημοκρατία», καλύπτοντες ὀπισθεν αὐτῆς τὰς ἀσχημίας των. Ὅσον μάλιστα συχνότερον διατυμπανίζεται τὸ σύνθημα τοῦτο, τόσο μεγαλύτερα εἶναι ἡ κοινωνικὴ ἀναρχία.

Ἡμεῖς, διεξάγοντες φανερόν ἀγῶνα κατὰ τῆς Δημοκρατίας, γνωρίζομεν ὅτι ἀκολουθοῦμεν ὁδὸν δύσβατον. Ἄλλὰ εἴμεθα ἀκέραιοι. Γνωρίζομεν ὅτι πορευόμεθα ἐναντίον τῶν προκαταλήψεων τοῦ λαοῦ. Ἄλλὰ εἴμεθα εὐκρινεῖς. Ἡμᾶς δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν αἱ λαϊκῶν προλήψεις, ἀλλὰ τὰ λαϊκὰ συμφέροντα! Κάποτε θὰ φθάσωμεν! Καὶ τότε ὁ λαὸς θὰ ἀναθεματίσῃ τοὺς Δημαγωγούς τῆς Δημοκρατίας τοῦ τὸν ἐνέπαιζον!

Ο ΤΥΠΟΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Ἡ ἐφημερίς «ΑΥΓΗ», θορυβηθεῖσα προφανῶς ἀπὸ τὰ ἀντικομμουνιστικὰ ἄρθρα τῆς ἐφημερίδος μας, τὰ τῶσον καλά πλαισιωμένα μετὰ ἀναμφισβήτητα στοιχεῖα, ἐκήρυξεν ἐναντίον μας ἔντονον σκοφαντικὸν ἀγῶνα μετὰ σκοπὸν τὴν δυσ-

Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Θρίαμβος τοῦ Πολιτεύματος. Ἀπόγνωσις τοῦ Ἔθνους

Αἱ δημοκρατικαὶ ἰδέαι εἶναι αἱ ἰδέαι τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασεως τοῦ 1789.

Αἱ κομμουνιστικαὶ ἰδέαι εἶναι αἱ ἰδέαι τοῦ «Μανιφέστου» τοῦ 1848.

Αἱ ἐθνικιστικαὶ καὶ σοσιαλιστικαὶ ἰδέαι εἶναι αἱ ἰδέαι τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936.

Ποῖαι λοιπὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἰδεῶν ἀποτελοῦν πρόοδον καὶ ποῖαι ὀπισθοδρομίαν;

Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1789 διεκήρυξε τὰς «ἀθανάτους ἀρχὰς» τῆς Ἐλευθερίας, Ἰσότητος καὶ Ἀδελφότητος.

Ἡ Ἐλευθερία τῆς Δημοκρατίας ὡδήγησε τὸν μέγαν χημικὸν Λαβουαζιὲ εἰς τὴν λαμητόμον, μετὰ τὴν πρωτοφανῆ δήλωσιν τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου ὅτι «Ἡ δημοκρατία δὲν ἔχει ἀνάγκην ἐπιστημόνων»!

Ἡ Ἰσότης τῆς δημοκρατίας ἐπέβαλε τὴν καρατόμησιν ὅλων τῶν εὐγενῶν, ὥστε αὐτομάτως μετὰ τὸν ἀποκεφαλισμὸν κάθε ἀνωτέρου νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐξίσωσις τῶν ἀτόμων.

Ἡ ἀδελφότης τῆς δημοκρατίας φαίνεται ἀπὸ τὴν πρότασιν τοῦ Μιραμπώ, ὁ ὁποῖος ἤθελε «οἱ βρόγχοι τῶν εὐγενῶν νὰ γίνωνται ἀπὸ τὰ ἔντερα τῶν ἱερέων»!

Αἱ τελευταῖαι κεφαλαὶ ποὺ ἀπεκόπησαν ὑπὸ τῆς λαμητόμου ἀνήκον εἰς τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς δημοκρατίας καὶ ἀληθῶς ἦσαν αἱ μόναι ποὺ δικαίως ἀπεκόπησαν. Ἡ πίστις τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν δημοκρατίαν, ποὺ ἦτο τὸ μεγαλύτερον κατόρθωμα τῆς βλακείας του, ἐχάθη ἔντελως μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Ναπολέοντος. Εἶναι δὲ ἰδιαιτέρως ἀξιόλογον τὸ γεγονός, ὅτι δύο κατ' ἐξοχὴν δημοκρατικαὶ χῶραι, ὅπως ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία, τιμῶν ὡς ἐθνικοὺς ἥρωας ἀνδρας κατ' ἐξοχὴν ἀντιδημοκράτας. Τὸν Μ. Ναπολέοντα ἢ μίαν, καὶ τὸν Κρόμβελ ἢ ἄλλην. Καὶ οἱ δύο αὐτοὶ ὑπέροχοι πατριῶται ἐκλείσαν τὸ κοινοβούλιον. Ὁ εἰς διότι «οἱ βουλευταὶ δὲν ἀντιπροσωπεύουν τίποτε» καὶ ὁ ἄλλος διότι «ἡ φιλοπατρία τῶν βουλευτῶν ἦτο μικροτέρα τῆς τοῦ ἴππου του».

Ἐπὶ αὐτὰς τὰς συνθήκας περιφρονήσεως διεδόθη ἡ δημοκρατία, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ ἐκλεκτὸν καθεστὸς τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ χυδαίου ὄχλου.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα οἱ μισθοσυντηρητοὶ κληῖνες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ δὲν ἰσχυρίζονται μόνον ὅτι ἀντιπροσωπεύουν αὐτὸν—εἰς πείσμα τοῦ Ρουσσώ, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ Κοινωνικὸν Συμβῆλαιον βεβαίῳ ὅτι «οἱ βουλευταὶ δὲν ἀντιπροσωπεύουν τὸν λαόν»—ἀλλὰ προχωροῦν ἀκόμη περισσότερον, διότι σὺν τὰ αὐτοκολακευόμενοι ναυχῶνται, ὅτι αὐτοὶ εἶναι τὸ ἔθνος! Πόσον εὐστόχως ὁ νο-

μοδιδάσκαλος Ν. Ι. Σαρίπολος ἀγορεύων ἐν τῇ συνταγματικῇ συνελεύσει τοῦ 1864 ἐτόνισεν ὅτι «τὸ ἔθνος, σᾶς εἶπεν ὁ προλαλήσας, ἐστὲ ἡμεῖς. Ὅχι κύριοι. Ὑπεράνω ἡμῶν ὑπάρχει τὸ Ἔθνος»!

Κάποτε ὁ Κλεμανσώ ἐπεσκέφη ἕνα φρενοκομεῖον, ὅπου οἱ τρελλοὶ ἐκκυκλοφόρου ἀπολύτως ἐλεύθεροι. Ἐρωτηθεὶς δέ, ἐπειδὴ δὲν ἠπόρησεν διὰ τὴν καινοτομίαν, ἐὰν ἔχη ὑπ' ὄφιν του ἄλλο παρόμοιον τρελλοκομεῖον, ἀπήντησε: «Βεβαίως, τὴν βουλήν»!

Ἴδού, Ἑλληνικὲ λαέ, ποῦ ἔχει παραδοθῇ ἡ ἱστορία τῆς φυλῆς σου.

Ἴδού, Ἑλληνικὲ λαέ, ἀπὸ ποῦ περιμένεις τὴν λύσιν τῶν κοινωνικῶν σου προβλημάτων.

Οὐδεὶς ἀμφιβάλλει, ὅτι διὰ τὴν σημερινὴν κατάστασιν τῆς ἀσταθείας ὑπεύθυνος εἶναι ἡ δημοκρατία. Ἡμέραν μετὰ τὴν ἡμέραν ἐξελίσσεται ἡ δημοκρατικὴ κρίσις, ἡ ὁποία ὑπηρετοῦται ἐκ λόγων ἀγνώστων καὶ ὑπόπτων, ἀπὸ τοὺς πλουτοκράτας καὶ τοὺς κομμουνιστὰς, οἱ ὁποῖοι εἰς παρομοίας ἀνωμαλίας τρέφουν καὶ ἀυξάνουν τὸ ἰδεολογικὸν των ἐξαμβλωμα.

Ὅτι καὶ νὰ προκύψῃ, πιθανῶς νὰ ἐξισοροτῇ τὰ κεφαλαιοδημοκρατικὰ συμφέροντα, ἀλλὰ οὐδόπως θὰ ἀποκαταστήσῃ μίαν ὠφέλιμον διὰ τὸ ἔθνος τάξιν πραγμάτων. Θὰ ἔχωμεν κυβέρνησιν καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν, διότι ἄλλοι θὰ τὴν ἀναγνωρίζουν καὶ ἄλλοι θὰ τὴν πολεμοῦν. Θὰ ἔχωμεν κράτος καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν, διότι ἄλλοι θὰ τὸ ὑπακούουν καὶ ἄλλοι θὰ τὸ ἀγνοοῦν. Ὑπεράνω δὲ ὅλης τῆς σαθοῦς δημοκρατικῆς κατστάσεως θὰ κινιᾶται ἡ σημαία τοῦ διχασμοῦ.

Τὸν Γόρδιον δεσμὸν ποὺ μετὰ σατανικὴν ἐπιδεξιότητα ἐπλεξαν οἱ πλουτοδημοκράται καὶ οἱ κομμουνιστὰς καλεῖται ἐν ὀνόματι τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ ἔθνους νὰ ἀποκόψῃ ὁ Βασιλεὺς.

Ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ ὑποχρέωσιν πρὸς τὴν πατρίδα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κἀνῃ ὅ,τι ἡ ἐθνικὴ συνείδησις ἐπιτάσσει. Αἱ ἐξουσίαι Του δὲν ἀπορροῦν ἐκ τοῦ συντάγματος, ἀλλὰ ἀντιπῶνται ἐκ τῆς ἱστορικῆς συνοδείας ποὺ τὸν ἀκολουθεῖ καὶ ποὺ περιλαμβάνει τὴν ἀτελείωτον σειρὰν τῶν βασιλέων τοῦ Ἔθνους, ποὺ ἠγωνίσθησαν καὶ ἐθυσίασθησαν δι' αὐτό.

Ἡ Βασιλεία συνεδέθη μετὰ Κόδρους, Λεωνίδας, Ἀλεξάνδρους, Παλαιολόγους. Ἡ δημοκρατία συνεδέθη μετὰ δημαγωγούς, λαοπλάνους καὶ ὄχλον.

Ὁ λαὸς θέλει τοὺς βασιλεῖς τοῦ ἀξίους τῆς πατρίδος καὶ ὄχι δούλους τῆς δημοκρατίας.

ΤΟ ΠΑΡΑ ΦΥΣΙΝ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ

ΜΑΝΔΡΑΚΑ

φήμησιν μας εις τὸν ἐθνικόφρονα κόσμον.

Μεταξύ πολλῶν ἄλλων ἔγραψε τὴν 21.8.65 καὶ τὰ ἐξῆς:

«Ἐς ἄλλου τὴν ΕΡΕ ἀνησυχεῖ ἡ διασπορὴ πού παρατηρεῖται ἀπὸ τὴν ΕΚΟΦ καὶ τὴν ΕΡΕΝ πρὸς τὴν σκληρότερη καὶ μὴ ἐλεγχόμενη ἀπ' αὐτὴ ὀργάνωση τῆς Δεξιάς τὸ «κόμμα τῆς 4ης Αὐγούστου»...»

Εὐχαριστοῦμεν τὸ ἐρυθρὸν ἔντυπον, πού ἀναγνωρίζει ὅτι ἡμεῖς δὲν ἐλεγχοῦμεθα, καὶ ἀσφαλῶς δὲν πιστεύομεν νὰ περιμένῃ νὰ ἀναγνωρίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ ἴδιο διὰ τὴν ΕΔΑ.

«Ὅσον ἀφορᾷ τὰς μικροσυκοφαντίας τῆς, ἐνθέρμως συνιστῶμεν εἰς αὐτὴν, ἀπεναντί μας νὰ χρησιμοποιεῖ περισσώτερον εὐπρεπὴ γλώσσαν, διότι ὀφείλει νὰ μὴ λησμονῇ, ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα δημοκράται, ὥστε νὰ ἔχωμεν συνηθισεῖ νὰ ὑβρίζωμεν καὶ νὰ ὑβριζώμεθα.

Ὀλίγη εὐπρέπεια εἰς τοὺς τρόπους, κύριοι Ἀριστεροί, δὲν βλάπτει!

«ΤΑ ΝΕΑ» καὶ ἡ «ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗ» ἀφ' ἐτέρου ἀνεδημοσίευσαν μίαν τοιχοκολληθεῖσαν—μᾶλλον ἔργον «βαλτοῦ»—ἐφημερίδα μας ὅπου εἶχε γραφῆ... ΖΗΤΩ Ο ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΣ. Δὲν καταλαβαίνομεν διατί ἔκαναν αὐτὸ καὶ πού ἀπέβλεπον αἱ δύο δημοκρατικαὶ ἐφημερίδες. Τί ἤθελαν νὰ εἴπουν, μήπως ὅτι συνεργαζόμεθα μὲ τὸν κ. Τσιριμώκον, τὸν ὅποιον ἤδη ἀπὸ τὸ πρῶτον φύλλον μας εἴχομεν πολεμήσει;

Μὰ τέλος πάντων τὰ κεφαλαιοδημοκρατικὰ συγκροτήματα τοῦ τύπου δὲν ἔμπορουν νὰ πολεμήσουν τὰς ιδέας μας μὲ ὀλιγωτέραν κακοήθειαν;

Ἐξαιρετικὴν περίπτωσιν ἀποτελεῖ ἡ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ», ἡ ὅποια μᾶς εἶχε συνηθίσει εἰς δημοκρατικὰς ἐκρήξεις, ὅταν κανεὶς ἀνόητος ἢ κάποιος ἐντεταλμένος κομμουνιστῆς ἐσχεδιάζε μίαν σβάστικαν εἰς ἕναν τοῖον.

Ὅπως περιέργως τὸ συντορακτικὸν αὐτὸ συμβᾶν πρῶται τὸ ἐπληροφοροῦντο ἡ «ΑΥΓΗ» καὶ ἡ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ», ἡ τελευταία μάλιστα ἐφριττεν ἀπὸ ἱερὰν ἀγανάκτησιν καὶ μὲ πησυχασίους τίτλους ἀνήγγελλε τὸ μέγα γεγονός, πού ἔθετεν ἐν κινδύνῳ τὸ πολίτευμα καὶ τὰς ἐλευθερίας τοῦ λαοῦ. «Σβάστικες εἰς τὴν ὁδὸν Ἀκομινάτου...».

Τώρα πού κάθε δεκαπενθήμερον εὐρίσκειται εἰς τὸ γραμματοκιβώτιόν τῆς ἡ «4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ», παραδόξως σιωπᾷ. Διατί ἄραγε; Μήπως ἐξητλήθη τὸ δημοκρατικὸν τῆς μένος; Μήπως ἐπειδὴ ἀπεδείξαμεν εἰς τὸ δευτέρον φύλλον μας τὴν ἀντικειμενικότητά τῆς; Ἡ μήπως δὲν θέλει νὰ ἀσχοληθῇ μὲ ἡμᾶς, ἐπειδὴ ἐστενοχωρήθη πού ἐσχολιάσαμεν τὸ «χμ καὶ τὸ ξεροθήξιμο» τοῦ Γκαίτριγκ; Ἄν συνέβη αὐτὸ, χιλιάς φορές συγγνώμην ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴν συνάδελφον. Πάντως, εἰλικρινῶς, καὶ ὅταν ἀκόμη ἀπεκαλύψαμεν ὅτι ἡ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ» παρουσίασε τὰς πυρσοβεστικὰς ἀντλίας ὡς «τεθωρακισμένα με προτεταμένα τὰ μυδρολλισθόλα τους», δὲν εἴχομεν καθόλου τὴν προθεσιν νὰ θιξώμεν τὴν ἐφημερίδα. Ἀπλῶς ἐσφυγομετρήσαμε τὴν νοημοσύνην τῶν ἀναγνωστῶν τῆς, ἡ ὅποια μάλιστα ἀπεδείχθη ὑψηλοτάτη. Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν πόσον, διότι τὸ βλακόμετρον ἐθραύσθη!

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ «ΚΑΜΩΜΑΤΑ»

Ὁ κ. Κωστόπουλος πέρυσιν ἦτο ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν, πρὸ μηνὸς κατέστη ὑπουργὸς Ἐθνικῆς Ἀμύνης καὶ τώρα ἔγινε καὶ Συντονισμῶ. Παλαιότερον ἔχει διατελέσει ἐπίσης κατὰ καιροὺς ὑπουργὸς Ἐφοδιασμοῦ, Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, Τύπου, Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας.

Χωρὶς νὰ θέλωμεν νὰ θιξώμεν τὸν κατὰ τὰ ἄλλα συμπαθῆ κ. Κωστόπουλον, μᾶς εἶναι τελείως ἀδύνατον νὰ διανοηθώμεν, πῶς ἔμπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος—ἔστω καὶ μεγαλοφυΐα—νὰ ἔχη ἀναγνωρισθῆ ὡς ὁ ἀριστος εἰς τόσους πολλοὺς τομεῖς τῆς κοινωνικῆς δραστηριότητος!

Ἄλλ' ὡς μὴ ἐκπληττόμεθα. Οἱ ὑπουργοὶ τῆς Δημοκρατίας—ὅταν δὲν εἶναι περιστάσιακοί—εἶναι προϊόντα τῆς ψηφοθηρικῆς τῶν ἱκανότητος. Ὡς ὑπουργοὶ προκρίνονται οἱ ἔχοντες μεγαλύτερον ἀριθμὸν σταυρῶν, οἱ ἐπιτυχέστεροι ψηφοσυλλέκται, οἱ καλῶτεροι δηλαδὴ ἐγγυηταὶ τῆς ἐπανεκλογῆς τοῦ κόμματος! Οὕτω εἶδομεν π.χ. εἰς τὴν Κυβέρνησιν τοῦ 1964 ἕνα ἱατρὸν ὡς ὑπουργὸν Δημοσίων Ἔργων, ἕνα βιομήχανον ὡς ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἕνα στρατηγὸν ὡς ὑπουργὸν Ὑγιεινῆς, κλπ.!

Ἄλλοίμονον! Εἰς τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα ἡ ἀξιοκρατία καταστρέφεται. Οἱ πραγματικῶς ἀριστοὶ οικονομολόγοι, διπλωμάται, στρατιωτικοί, νομικοί, τεχνικοί, ἐκπαιδευτικοὶ ἀφανίζονται. Δὲν διοικοῦν οἱ «ἐπαίοντες». Δὲν ἡγοῦνται τοῦ λαοῦ οἱ φυσικοὶ του ἡγέται. Ἡ κομματικὴ σκοπιμότης καὶ ἡ ἐκλογικὴ ἀριθμολογία προηγούνται. Ἡ Πνευματικὴ Ἀριστοκρατία παραμερίζεται. Οἱ πραγματικοὶ Ἐκλεκτοὶ τοῦ ἔθνους ἀγνοοῦνται. Θὰ τὸ ἀντιληφθῆ ἄραγε ποτὲ αὐτὸ ὁ λαός;

Ἡ Δημιουργία, ἀπὸ τὴν στιγμή πού πρωτοφάνηκε, ἐξελίσσεται βάσει νόμων πού ἐπὶ αἰῶνες ἰσχύουν ἀναλλοίωτοι. Πρόκειται περὶ τῶν φυσικῶν νόμων—θεσπίζοντας τὴν ὑπερτάτην τάξιν, πρὸς τὴν ὁποῖαν ὀφείλουν νὰ προσαρμῶζονται οἱ ὀργανισμοί—δηλώνουν τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν συντήρησιν τοῦ ἔργου του.

Εἶναι δυνατόν ἕνας ὀργανισμὸς νὰ παραβιάσῃ ὠρισμένους φυσικοὺς νόμους καὶ νὰ διαστρεβλώσῃ αὐτὴν τὴν τάξιν. Αὐτὸ εἶναι δυνατόν, ἀλλὰ τότε εἶναι βέβαιον ὅτι ὁ ὀργανισμὸς ἐκεῖνος θὰ ὑποστῇ τὴς συνέπειες τῆς παρανομίας του. Μπορεῖ νὰ ἔλθῃ σὰν ποινὴ ἀσθένεια, μπορεῖ ἐκφυλισμὸς, μπορεῖ θάνατος. Κανεὶς ὅμως δὲν θὰ περάσῃ ἀτιμώρητος. Διότι ἡ φύσις οὔτε θὰ λησμονήσῃ, οὔτε θὰ συγχωρήσῃ τοὺς ὀργανισμοὺς πού παρεβίασαν τὴς ἐπιταγῆς τῆς. Πάντα τοὺς θιμᾶται καὶ ὅταν θελήσῃ τοὺς στέλνει τὸν λογαριασμό.

Ἡ ἐθνικὴ κοινότης, τὸ ἔθνος, σὰν ζωντανὸς ὀργανισμὸς πού εἶναι, διέλεται καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς νόμους, μὲ τοὺς ὁποῖους εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ συμφωνῇ. Τὸ θέμα αὐτὸ, ἡ συμφωνία δηλαδὴ τῆς κοινότητος πρὸς τοὺς νόμους τῆς φύσεως πρέπει νὰ συσχετισθῇ μὲ τὸ ἐπιζωοῦν πολίτευμα. Διότι τὸ πολίτευμα, ὡς καθορίζον τὸν τρόπον ζωῆς καὶ ἐξελίξεως τῆς κοινωνίας, ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ὑπάξεώς τῆς.

Ἐάν π.χ. κυριαρχήσουν ἐπὶ τὴν ὁμάδα ἀντιλήψεις ἀντιθέτες πρὸς τὴς προσταγῆς τοῦ φυσικοῦ νόμου, τότε ἡ ὁμάς μοιραία θὰ ἀφανισθῇ. Ἀπεναντίας πάλιν οἱ σύμφωνες πρὸς τὴν φυσικὴ νομοτέλεια πεποιθήσεις τῆς ὁμάδος συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν καὶ πρόσδόν τῆς.

Θὰ διαβεβαιώσω ἀμέσως καὶ θὰ ἀποδείξω παρακάτω ὅτι οἱ κοινωνίες πού ἀποδέχονται τὴν δημοκρατίαν ἔχουν ἤδη ὑπογράψῃ τὴν θανατικὴν τους καταδίκη, διότι ἡ δημοκρατία ἐστὶ θεωρία καὶ ἐπὶ τὴν πρᾶξιν ἀποτελεῖ τὴν πιὸ χτυπητὴν ἀρνησιν τοῦ φυσικοῦ νόμου. Ἀλλὰ πού εἰδικώτερα βρίζεται αὐτὴ ἡ ἀρνησι; ἢ ἀλλοιώτικα ποιοὺς συγκεκριμένους φυσικοὺς νόμους παραβιάζει ἡ δημοκρατία;

Ἡ ἁρμονία ἐπὶ τῆς ζωῆς, πού χωρὶς ἄλλο ἐξαρτᾷ τὴν συνέχεια τῆς ζωῆς, ὀφείλεται ἐπὶ ἀλληλοσυμπλήρωσιν τῶν ἀντιθέσεων, ἐπὶ ἀνομοιογένεια καὶ ἐπὶ τὴν ποικίλια τῶν εἰδῶν. Ἔτσι εἶναι ἡ πραγματικότης ἡ καθορισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτὴν τὴν ἀδιάφραστη πραγματικότητα στραγγαλίζει ἡ δημοκρατία, διότι παῖνει σὰν ἀξίωμα τοῦ πολιτικοῦ τῆς εἶναι, τὴν ἰσότητα. Κάτι δηλαδὴ πού δὲν βρίζεται πονθενᾶ ἐπὶ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν, ἀλλὰ ἐπὶ τὴν φαντασίαν ὅσων ἔχουν συμφέρον ἀπὸ αὐτὸ.

Ἡ ἰσότης ἄρα παραβιάζουσα τὸν φυσικὸν νόμον τῆς ἀνισότητος ἀποτελεῖ ἀντιφυσικὴν ἐκδήλωσιν ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας δημιουργοῦνται καὶ ἄλλες ἐξωπραγματικῆς καταστάσεις πού ὀρμαίζουν τὴν κατάρρευσιν τῆς κοινωνίας.

★

Παρατηρήστε τὸν κόσμον. Παντοῦ, ἡ θεία πρόνοια φρόντισε νὰ τοποθετοῦνται ἐπικεφαλῆς οἱ ἱκανοί. Καὶ ὅταν λέγω ἱκανοὶ ἐννοῶ ἐκεῖνους πού ἔχουν τὴν δύναμιν καὶ τὴν προθυμίαν νὰ ἀγωνισθοῦν γιὰ τὸ καλὸ τῆς ὀλότητος. Ὅλοι αὐτοί, πού μὲ τὴν ἀξίαν τους κατακτοῦν ἐξέχουσα θέσι καὶ καθοδηγοῦν, συγκροτοῦν τὴν ἔλιτε.

Μὲ τὸν καιρὸ ἢ μὲ τὴς ἀλλαγῆς τῶν συνθηκῶν ἴσως θροθοῦν ἄλλοι πού θὰ τοὺς ὑπερφαλαγγίσουν, πρᾶγμα πού δὲν ἔχει καθόλου σημασία, διότι καὶ οἱ νέοι ἡγέτες θάναν ὀπωσδήποτε ἱκανοί, πιὸ ἀξιοὶ τῶν πρώτων.

Ὅταν ὅμως ἀπὸ κακὴ τύχη θροθοῦν μπροστὰ ἀνίκανοι, τότε ἀρχίζει ἡ παρακμὴ πού φέρνει τὴν διάλυσιν τῆς κοινωνίας.

Ἀπὸ τὰ γεγονότα τὰ ἴδια τίθεται τὸ ἐρώτημα: Ἐκεῖνοι πού κατευθύνουν ἐπὶ τὴν δημοκρατίαν εἶναι ἄξιοι αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς; Γιὰ νὰ συμβαίη αὐτὸ θὰ πρέπει ὁ λαὸς πού ἐλέγει ὄσους διοικοῦν νὰ ἔχη τὴν ἱκανότητα νὰ θρίσῃ τοὺς ἐκλεκτούς. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία ἀπέδειξε πῶς οἱ λαοὶ δὲν ἔχουν αὐτὴν τὴν ἱκανότητα. Ἐπομένως ἡ δημοκρατία παραβιάζει τὸν φυσικὸν νόμο τῆς κυριαρχίας τῶν ἐκλεκτῶν μὲ ἀποτελέσματα ἡ κοινωνία ὀδηγομένη ἀπὸ ἀνίκανους νὰ βαδίξῃ ἐπὶ τὴν καταστροφῆν.

★

Κάθε κοινωνικὴ ὁμάς ἐπιδιώκει ἕνα σκοπὸ κοινωνικὸ, μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ὁποῖου τὰ μέλη τῆς ἀναπτύσσουν τὴν προσωπικὴν τους δραστηριότητα, πού χάριν τῆς συντηρήσεως τῆς ὁμάδος ἀπαγορεύεται νὰ θίγῃ τὸν κοινὸ σκοπὸ.

Ὁ ἐνιαῖος σκοπὸς τῆς ὀλότητος, ἀνυψούμενος εἰς ὑπερτάτον ἰδανικὸν ὑπερισχέει κάθε ἄλλον. Εἰς τὴν ἐθνικὴν λοιπὸν κοινωνία ἐπιβάλλεται τὰ ἄτομα νὰ συμβιβάζονται καὶ νὰ ὑποτάσσονται ἐπὶ τὸν ἐθνικὸν

σκοπὸ. Πρὸς ἐπίτευξιν αὐτοῦ ἡ ὀργανομένη ἐξουσία, τὸ κράτος, πρέπει νὰ ἔχη τὴν δυνατότητα νὰ ἐπεκτείνῃ σὲ κάθε μέρος τὴν ἐποπτεία του, ὥστε διὰ καταλήλου πολιτικῆς νὰ μπορῇ νὰ συντονίσῃ τὴν δραστηριότητα τῶν ἀτόμων πρὸς ὄφελος τοῦ συνόλου. Αὐτὸ λέγεται ὀλοκληρωτισμὸς καὶ ἀποτελεῖ κεντρομόλον δύναμιν, πού ἀπὸ ἀτομικὸν σκοποῦ συσφίγγει τὰ ἄτομα γύρω ἀπὸ τὸν ἐθνικόν.

Ὁ ὀλοκληρωτισμὸς, ἔτσι ἐννοούμενος, εἶναι φυσικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν ὁμάδα. Ἀπεναντίας ὁ ἀτομικισμὸς, τὸν ὅποιον εἰσήγαγε ἡ δημοκρατία ἐπὶ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν καὶ ὁ ὁποῖος ἐπιτρέπει στὰ ἄτομα ἐντὸς τῆς ὁμάδος νὰ ἐργάζονται ἐναντίον τῆς ὁμάδος καὶ νὰ ἐπιδιώκουν σκοποὺς ἀντιθέτους πρὸς τοὺς δικούς τῆς ἀποτελεῖ μεγάλο κίνδυνον γιὰ τὴν κοινότητα.

Διὰ τοῦ ἀτομικισμοῦ τὰ ἄτομα ἀντιπροσωπεύουν ἰσάριθμες φυγοκεντρικῆς τάσεως ἐξαντλητικῆς γιὰ τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα, πού ὅρα τὴν ὅρα προοιμείει τὴν ἀνατίναξιν τῆς.

Ἐπὶ πλέον εἶναι γνωστὴ ἡ πληθώρα τῶν ἀναγκῶν πού ὑπερβάλλει τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ τὴν κοινὴν συμβίωσιν. Ἡ συγκρότησις τῶν κοινωνικῶν ὁμάδων πού συνιστᾷ βιοτικὴν ἀνάγκην βασίζεται ἐξ ὀλοκληροῦ ἐπὶ τὴν ἐνότητα τῶν μελῶν πού τὴς ἀποτελοῦν. Ἡ ἐνότης τῶν ἀτόμων ἀνανακλᾷ ἐπὶ τῆς εὐμερείας καὶ προσόδου τῆς ὁμάδος, ἐνῶ αἱ χωριστικαὶ τάσεις πού διασποῦν τὴν συνοχὴν ἀπειλοῦν αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν ὑπαρξιν τῆς ὁμάδος πού ἐνδεχομένως ἢ θὰ αὐτοδιαλυθῇ ἢ θὰ ὑποκίψῃ σ' ἄλλην ὁμάδα πού διετήρησε συμπληρῆ τὴν ἐνότητα τῶν μελῶν τῆς.

Κατὰ πόσον τώρα ἡ δημοκρατία προήγαγε τὴν ἐνότητα τῶν μελῶν τῆς ἐθνικῆς κοινωνίας, θὰ τὸ ἐξακριβώσουν ὅσοι οἴξουν μὰ ματιὰ ἐπὶ τὴν κοινωνικὴν διχόνοια, στὰ πολιτικὰ μίση, ἐπὶ τὸν οικονομικὸ ἀντα-

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ

τὴν «4^η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ»

Ἐποστηρίζετε

μῖαν προσπάθειαν Ἐθνικὴν

γωνισμὸ καὶ στὰ τόσα ἄλλα πού συντελοῦν ἐπὶ τὴν κατὰ τὴν ἐθνικὴν ἐνότητα καὶ ἀξιοσύνην μεταξὺ τῶν ἀτόμων πού κάνουν τὸ ἔθνος.

Τὸ δημοκρατικὸ πολίτευμα διασπᾷ τὴν ἐνότητα παρενοχλεῖ τὴν ὁμαλὴ κοινὴν συμβίωσιν, λὲς καὶ ἐπαψαν οἱ ἀναγκαῖοι λόγοι πού τὴν ἐπέβαλλον. Ἡ δημοκρατία λοιπὸν παραβιάζει τὸν φυσικὸν νόμον τῆς ἐνότητος τῶν μελῶν τῆς κοινωνίας, πού μὲ τὴν συνένοσίν τους ἐκφράζουν τὴν θέλησίν τους γιὰ συνέχεια καὶ ζωὴν.

★

Ἡ ἐξέλιξις τῶν ὄντων ὑπόκειται σ' ἕνα δυναμικὸ διαφορισμὸ πού κάθε τόσο παρουσιάζει νέους ὄρους ζωῆς, πρὸς τοὺς ὁποῖους ὀφείλουν νὰ προσαρμῶζονται οἱ ὀργανισμοί. Ἡ ἐθνικὴ κοινωνία κάτω ἀπὸ τὸ δημοκρατικὸ σύστημα παραμένει ἀγκυλωμένη πρὸς ὀρισμένην τάξιν πραγμάτων ἀσυμβιβάστων πρὸς τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴς συνεχῆς ἀλλαγῆς. Καὶ τοῦτο γιατί κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξασφαλίζεται ἡ ἄρρητος πλουτοκρατικὴ τάξις πού ἀποκροεῖ κάθε μεταβολὴ ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ ζωτικῆς ἐθνικῆς ἀνάγκης.

Τὸ ἔθνος, ἔχοντας δημοκρατίαν, μοιάζει μὲ τὸν ἄνδρα τὸν ὑποχρεωμένον νὰ φορᾷ ἀμετάβλητην μὰ ἀτσάλινη πανοπλία πού τοῦ εἶχαν ἐφαρμόσει ἀπὸ τότε πού ἦταν παιδί. Στὴν ἴδια φοικτὴν παραμορφωσὴν, ἐπὶ ἴδιο μαρμαρῶ καὶ ἐπὶ ἴδιο θάνατο καταδικάζει τὸν κοινωνικὸν ὀργανισμὸν ἢ στασιμότης τῆς δημοκρατίας, ἢ συγκροτουμένη πρὸς τὴν δυναμικότητα τοῦ λαοῦ.

ΠΥΡΦΟΡΟΣ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ

ΔΗΜ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΦΥΛΗ

ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟΣ ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ

Συμφώνως πρὸς ἐπίσημον στατιστικὴν ἀπὸ τὸ 1945 μέχρι τοῦ 1965 ἀνήλθον εἰς τὴν ἐξουσίαν τριάντα ἐννέα κυβερνήσεις, ἦτοι:

1. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ («Κυβέρνησις ἀπελευθερώσεως»), ἡ ὁποία ἔμεινε εἰς τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῶν Ἀπριλίον 1944 μέχρι 3ης Ἰανουαρίου 1945.
2. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΛΑΣΤΗΡΑ (3 Ἰανουαρίου 1945—8 Ἀπριλίου 1945).
3. ΠΕΤΡΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΗ (8 Ἀπριλίου 1945—11 Αὐγούστου 1945).
4. ΠΕΤΡΟΥ ΒΟΥΛΓΑΡΗ (11 Αὐγούστου 1945—17 Ὀκτωβρίου 1945).
5. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ (17 Ὀκτωβρίου 1945—1 Νοεμβρίου 1945).
6. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ (1 Νοεμβρίου 1945—22 Νοεμβρίου 1945).
7. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΣΟΦΟΥΛΗ (22 Νοεμβρίου 1945—4 Ἀπριλίου 1946).
8. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΠΟΥΛΙΤΣΑ (4 Ἀπριλίου 1946—18 Ἀπριλίου 1946).
9. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (18 Ἀπριλίου 1946—2 Ὀκτωβρίου 1946).
10. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (2 Ὀκτωβρίου 1946—24 Ἰανουαρίου 1947).
11. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ (24 Ἰανουαρίου 1947—29 Αὐγούστου 1947).
12. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (29 Αὐγούστου 1947—7 Σεπτεμβρίου 1947).
13. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΣΟΦΟΥΛΗ (7 Σεπτεμβρίου 1947—18 Νοεμβρίου 1948).
14. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΣΟΦΟΥΛΗ (18 Νοεμβρίου 1948—20 Ἰανουαρίου 1949).
15. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΣΟΦΟΥΛΗ (20 Ἰανουαρίου 1949—14 Ἀπριλίου 1949).
16. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΣΟΦΟΥΛΗ (14 Ἀπριλίου 1949—30 Ἰουνίου 1949).
17. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΙΟΜΗΔΗ (30 Ἰουνίου 1949—6 Ἰανουαρίου 1950).
18. ΙΩΑΝΝΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗ (6 Ἰανουαρίου 1950—23 Μαρτίου 1950).
19. ΣΟΦΟΚΛΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ (23 Μαρτίου 1950—15 Ἀπριλίου 1950).
20. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΛΑΣΤΗΡΑ (15 Ἀπριλίου 1950—21 Αὐγούστου 1950).
21. ΣΟΦΟΚΛΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ (21 Αὐγούστου 1950—13 Σεπτεμβρίου 1950).
22. ΣΟΦΟΚΛΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ (13 Σεπτεμβρίου 1950—3 Νοεμβρίου 1950).
23. ΣΟΦΟΚΛΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ (3 Νοεμβρίου 1950—27 Ὀκτωβρίου 1951).
24. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΛΑΣΤΗΡΑ (27 Ὀκτωβρίου 1951—11 Ὀκτωβρίου 1952).
25. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ (11 Ὀκτωβρίου 1952—19 Νοεμβρίου 1952).
26. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΓΟΥ (19 Νοεμβρίου 1952—6 Ὀκτωβρίου 1955).
27. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ (6 Ὀκτωβρίου 1955—29 Φεβρουαρίου 1956).
28. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ (29 Φεβρουαρίου 1956—5 Μαρτίου 1958).
29. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (5 Μαρτίου 1958—17 Μαΐου 1958).
30. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ (17 Μαΐου 1958—20 Σεπτεμβρίου 1961).
31. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΟΒΑ (20 Σεπτεμβρίου 1961—3 Νοεμβρίου 1961).
32. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ (3 Νοεμβρίου 1961—19 Ἰουνίου 1963).
33. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΠΙΠΙΝΕΛΗ (19 Ἰουνίου 1963—28 Σεπτεμβρίου 1963).
34. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ (28 Σεπτεμβρίου 1963—6 Νοεμβρίου 1963).
35. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (8 Νοεμβρίου 1963—24 Δεκεμβρίου 1963).
36. ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ (31 Δεκεμβρίου 1963—17 Φεβρουαρίου 1964).
37. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ (18 Φεβρουαρίου 1964—15 Ἰουλίου 1965).
38. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ-ΝΟΒΑ (15 Ἰουλίου 1965—19 Αὐγούστου 1965).
39. ΗΛΙΑ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ (19 Αὐγούστου—...)

Ἡ κυβερνητικὴ αὐτὴ εὐφορία σημαίνει ὅτι ἡ δημοκρατία πολιτικῶς, ὡς σύστημα δηλαδὴ διακυβερνήσεως, ἀπέτυχε παταγωδῶς, διότι αἱ ἀνωτέρω κυβερνήσεις θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχον καλύψει χρονικὸν διάστημα 156 ἐτῶν! Ἄν δὲ ὑπολογίσωμεν τὰς κυβερνήσεις ποὺ διήλθον ἐκ τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸ 1923 μέχρι σήμερα, τότε θὰ διαπιστώσωμεν ἐκπληκτοί, ὅτι ἐντὸς 34 ἐτῶν (πλὴν τῶν ὀκτῶ ἐτῶν τοῦ καθεστώτος 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς κατοχῆς) ἐπέεσαν κυβερνήσεις πού, ἐὰν τὸ δημοκρατικὸν πάλαισμα εἰλειτούργει κανονικῶς, θὰ ἐχρειάζοντο τρεῖς περὶ πολὺ αἰῶνες διὰ νὰ περάσουν. Ἐν τούτοις ἡ κατάστασις αὐτὴ λέγεται... πολιτικὴ ὁμαλότης!

Α'.

Πᾶς ἄνθρωπος εὐρίσκεται φαινομενικῶς μόνος ἐν τὸς τοῦ Σύμπαντος καὶ ἐναντι τοῦ Μυστηρίου τῆς Ζωῆς. Ὡς ὃν δὲ λογικὸν καὶ πνευματικὸν ἀντιμετωπίζει τὴν ὑπάρξιν τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ καὶ τοῦ Κόσμου μετὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ πνευματικὰς δυνάμεις. Εἶναι γεγονός, ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος εἶναι μία ὑπαρξις μοναδικὴ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἀνεπαναλήπτου ἐν τῷ χρόνῳ.

Ὅμως ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὄν κοινωνικόν, ὡς εἶπεν ὁ Ἀριστοτέλης. Τοῦτο δὲ σημαίνει, ὅχι μόνον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη τῆς κοινωνίας διὰ οικονομικὸν λόγον — ὕλικὴ δηλαδὴ συντηρήσεως — ἀλλὰ καὶ διὰ πνευματικόν. Τὰ πνευματικὰ ὄπλα διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Μυστηρίου τῆς Ζωῆς ἀπὸ τὴν κοινωνίαν οὗτος τὰ ἔλαβε. Ἡ κοινωνία τὸν ἔμαθε νὰ ὁμιλῇ — ἡ γλῶσσα εἶναι ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν τῆς κοινωνικότητος τοῦ ἀνθρώπου —, νὰ τυποποιῇ τὰς ἐννοίας, νὰ γνωρίζῃ πράγματα, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε εἶδε, νὰ σκέπτεται. Ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, ἡ νοστροπία, εἶναι δεδομένα, ὡς θὰ ἴδωμεν περαιτέρω, ἀπὸ τὴν κοινότητα.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν καὶ ἐκεῖ, ὅπου φαίνεται νὰ εὐρίσκεται τελείως μόνος—ἐναντι τοῦ Αἰνίγματος τῆς Ζωῆς —, ἐδράζεται εἰς τὴν πραγματικότητα ἐπὶ τῆς Κοινότητος. Ὁ ἄτομισμός, προσπαθῶν βάσει τοιούτων ἐπιχειρημάτων νὰ μειώσῃ τὴν ἀξίαν τῆς Κοινότητος καὶ νὰ ἐξάρῃ τὸ ἄτομον, παραγνωρίζει τὸ γεγονός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ὃν αὐτόφωτον οὐτε αὐτοδύναμον. Διαθέτει μὲν οὗτος ὄρισμένας ἐλευθερίας σκέψεως καὶ αἰσθημάτων, πάντοτε ὅμως κινουμένης ἐντὸς τοῦ πνευματικοῦ πλαισίου τοῦ δεδομένου ὑπὸ τῆς Κοινότητος.

Εἰς μεμονωμένους ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον δὲν δύναται νὰ ζῆσθαι. Τὸ ἄτομον ἔχει ἀνάγκη τῆς κοινότητος καὶ ὕλικῆς καὶ πνευματικῆς. Ἀποτελεῖ μέρος τῆς Κοινότητος καὶ δὲν δύναται ὑφιστάμενον — ὡς ἔλεγεν ὁ Αἰγ. Κόντ — παρὰ κατὰ λογικὴν ἀφαίρεσιν. Καὶ αὐτὴ ἡ λέξις «ἄτομον», ἡ δεδομένη ἀπὸ τὸ ἐνστικτον τοῦ λαοῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον, δεικνύει ὅτι τοῦτο θεωρεῖται ὡς τὸ συνθετικὸν τοῦ Συνόλου μέρος.

Τὸ Σύνολον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ Κοινότης, ἣτις ὡς ἐννοία δύναται νὰ γίνῃ νοητὴ εἰς πολλὰ πλάτη. Πραγματικὴ, αὐθεντικὴ καὶ γνησία ὅμως Κοινότης εἶναι ἐκείνη μόνη, ἣτις ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἐννοίαν τῆς Φυλῆς. Ἡ φυλετικὴ Κοινότης καλεῖται Ἔθνος. Κοινωνίαν ὀνομάζομεν τὴν ὀργανωμένην Κοινότητα, Κράτος δὲ τὸ ὀργανωμένον Ἔθνος.

**

Φυλὴ καλεῖται εὐρὺ σύνολον ἀνθρώπων συγγενῶν, ἦτοι ἐχόντων κοινὴν καταγωγὴν. Κατὰ τὸν Γκρόσσε «Φυλὴ καλεῖται μείζων τις ὁμάς ἀνθρώπων, οἵτινες διὰ τῆς κληρονομικῆς κοινῆς ἐμφανίσεως μιᾶς ὀρισμένης συγγενεῶς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς καταβολῆς, τοῦτο μὲν συνδέονται πρὸς ἀλλήλους, τοῦτο δὲ διακρίνονται ἀπὸ ἄλλων ὁμοειδῶν ἀνθρώπων». Τὰ ἄτομα τῆς αὐτῆς φυλῆς ἔχουν κοινὰ σωματικὰ, πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ χαρακτηριστικὰ, διαφέροντα ἐν τῷ συνόλῳ τῶν τῶν ἀντιστοίχων χαρακτηριστικῶν ἄλλων φυλῶν. «Ἡ ὑπαρξις τῆς φυλῆς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ εἶναι γεγονός βιολογικῆς ἀναμφισβήτητον» τονίζει ὁ Γάλλος ἀνθρωπολόγος Ἄνρι Βαλλουά. Ὁ δὲ καθηγητὴς τῆς ἀνθρωπολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν Ἰωάννης Κούμαρης ὑπόστηριξε: «Δὲν εἶναι «μῦθος» ἡ Φυλὴ».

Ἐκάστη βεβαίως τῶν μεγάλων ἀνθρωπίνων φυλῶν σύγκειται ἐξ ἀριθμοῦ μικροτέρων ὁμοειδῶν φυλῶν, ἐχουσῶν διάφορα μεταξύ τῶν εἰδικὰ χαρακτηριστικά. Οὕτω π.χ. ἡ Λευκὴ Φυλὴ ἀποτελεῖται ἐκ τῆς Σλαβικῆς φυλῆς, τῆς Γερμανικῆς φυλῆς, κλπ. ἐνὸς περαιτέρω ἡ Σλαβικὴ φυλὴ σύγκειται ἐκ τῆς Σερδικῆς, Ρωσικῆς κ.ά. φυλῶν. Καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς. Προκειμένου περὶ παραθέσεως δύο τοιούτων ὑπαλλήλων τὸ πλάτος φυλῶν εἴθισται ἡ χρῆσις τοῦ ὅρου «φυλὴ» διὰ τὴν μεγαλύτεραν καὶ τοῦ ὅρου «φύλον» διὰ τὴν μικρότεραν τούτων.

Ὁ βιολογικὸς νόμος διὰ τὸν σχηματισμὸν καὶ ὑπαρξίν τῶν φυλῶν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις — ἀλλὰ καὶ παρὰ ἅπαντι τῷ ὀργανικῷ κόσμῳ — εἶναι ὁ τῆς κληρονομικότητος. Ἡ σύγχρονος Βιολογία ἔχει ἀποδείξει, ὅτι τὰ κύτταρα τῶν ζώων ὀργανισμῶν περιέχουν ἐντὸς τῶν πυρήνων αὐτῶν τὰ χρωματοσώματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμπεριέχονται τὰ γονίδια (γκένες). Τὰ γονίδια αὐτὰ ἀκριβῶς εἶναι οἱ φορεῖς τῆς κληρονομικότητος, μεταβιβαζόμενα ἀπὸ τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα. Ἐκαστον γονίδιον ἢ πλεῖονα τούτων καθορίζουν — κατὰ ἀγκυρῶν μέχρι σήμεραν τρόπον — ἕκαστον χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀτόμου φυσικὸν ἢ ψυχικόν. Αἱ σταθερῶς κληρονομούμεναι ιδιότητες ὑπὸ τῶν ἀτόμων εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν εἶναι τὰ φυλετικὰ χαρακτηριστικά καὶ εἶναι μόνον ἐκ τῶν ἀτομικῶν χαρακτηριστικῶν.

Ἡ Φυλολογία, κλάδος τῆς Ἀνθρωπολογίας, εἶναι μία νεωτάτη ἐπιστήμη, ἣτις σκοπὸν ἔχει τοῦτο μὲν

«Φυλὴ εἶναι τὸ πᾶν»

Βενιαμὴν Ντισραῒλι

νὰ ἀπαριθμῆσθαι καὶ κατατάξῃ τὰς ἐπὶ τῆς Γῆς ὑπαρχούσας φυλάς μετὰ τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῶν ιδιοτήτων, τοῦτο δὲ νὰ προωθήσῃ ἐπιστημονικὰς μεθόδους διακρίσεως τῶν φυλῶν μεταξύ τῶν. Σήμερον διαφαιίνεται ὅλον ἐπισημότερον ἡ σημασία τοῦ αἵματος διὰ τὴν Φυλολογίαν, ἀπὸ τὴν ἐξέτασιν τῶν χρωματοσωμάτων τοῦ ὁποῖου ἀναμένεται ὅτι θὰ εὐρεθῶν τὰ ἐπιστημονικὰ στοιχεῖα τὰ χαρακτηρισίζοντα ἕκαστην φυλὴν. Ἀτυχῶς ὅμως ἡ ἐπιστήμη αὕτη, λόγω τῆς ἐκ τῶν πραγμάτων σχέσεώς της μετὰ τὴν Κοινωνιολογίαν καὶ τὴν Πολιτικὴν, εὐρε πολλοὺς ἐχθροὺς εἰς τὴν ἀνάπτυξίν της, με ἀποτέλεσμα νὰ μὴ δύναται ἀξιολογῶν νὰ προωδηθῇ. Ἀπασαί αἱ φυλογικὰ πρόοδοι π.χ. αἱ γενόμεναι εἰς τὰ ἐπιστημονικὰ συγκροτήματα τοῦ Ντάλεμ ἐν Βερολίνῳ ἐκαλύφθησαν ὑπὸ τὴν σιγῆν τῆς ἀπαγορεύσεως μετὰ τὴν ἦτταν τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Γερμανίας.

Ὁ κληρονομικὸς παράγων εἶναι ὁ ἀποκλειστικὸς ρυθμιστὴς τῶν ιδιοτήτων ἕκαστου ἀτόμου ἢ φυλῆς. Αἱ συνθήκαι διαβιώσεως καὶ τὸ περιβάλλον τῆς ζωῆς δύναται νὰ ἐνεργήσῃ μόνον ἐνισχυτικῶς ἢ ἀνασταλτικῶς διὰ τὴν ἐκδήλωσιν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς κληρονομικῆς ιδιοτήτος. Κατὰ συνέπειαν τὸ περιβάλλον δὲν δημιουργεῖ ιδιότητα, ἀλλὰ δύναται μόνον ἐν τινι μέτρῳ νὰ ρυθμίσῃ τὸν τόνον τῆς ἐμφανίσεως τῶν κληρονομικῶν ὑπαρχουσῶν ιδιοτήτων. Ἀντιθέτως, μάλιστα, τὸ περιβάλλον ἐν τινι φυλετικῇ κοινότητι ρυθμίζεται ὑπὸ τῶν κληρονομικῶν ιδιοτήτων τῆς φυλῆς. Ἐν προκειμένῳ εἶναι πλέον τελείως παραγωγμένη ἢ ἀντίληψις τοῦ παλαιοῦ βιολόγου Ζᾶν Λαμάρκ, καθ' ἣν τὸ περιβάλλον καθορίζει καὶ δημιουργεῖ τὰς φυσικὰς καὶ πνευματικὰς ιδιότητες παντὸς ζώου ὀργανισμοῦ. Τὴν ἀντίληψιν ταύτην υἱοθετεῖ καὶ ὁ σύγχρονος Κομμουνιστὴς βιολόγος Λυσσέκο πρὸς στήριξιν τῆς μαρξιστικῆς κοσμοθεωρίας, ἀλλ' αὕτη ἀντιτίθεται πλήρως πρὸς ἄλλην τὴν πρόδον τῆς Βιολογίας τὴν ὀφειλόμεν ἰσχυρισμὸς ὅτι αἱ πνευματικαὶ ιδιότητες δὲν κληρονομοῦνται, στηρίζεται δὲ εἰς μόνον τὸ γεγονός, ὅτι αἱ σωματικαὶ ιδιότητες εἶναι διαπιστώσιμοι ἐξοφθαλμῶς, ἐνὸς αἱ πνευματικαὶ δὲν εἶναι καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν δύναται καὶ αἱ πρῶται νὰ τύχουν ἀμφισβήτησεως. Οἱ σύγχρονοι ἀνθρωπολόγοι οὐδεμίαν πλέον ἀμφιβολίαν τρέφουν διὰ τὴν κληρονομίαν καὶ τῶν πνευματικῶν ιδιοτήτων, ἀνθρωπολόγοι τοῦ ὕψους τοῦ Ἄν. Βαλλουά, τοῦ σερ Ἄρ. Κέηθ, τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ὀξφόρδης Κ. Ντάρλινκτον κ.ά., διὰ νὰ μὴ ἀναφέρωμεν τὸν μέγιστον ἀνθρωπολόγον τοῦ 20οῦ αἰῶνος, τὸν Γερμανὸν Ἐθνικοσοσιαλιστὴν Εὐγένιον Φίσερ, Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Βερολίνου. Ἡ ὑποστήριξις τοῦ ἀντιθέτου δὲν δύναται νὰ βασισθῇ παρὰ ἐπὶ τῆς δυϊκῆς ὑποστάσεως τοῦ ἀνθρώπου, καθ' ἣν αἱ ψυχικαὶ ιδιότητες οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μετὰ τὴν ὕλην, καὶ ἄρα δὲν ὑπόκεινται εἰς τοὺς δειπνῶντας αὐτὴν νόμους, ἐν οἷς καὶ ὁ τῆς κληρονομικότητος. Κατὰ τὰς σύγχρονους ἐν τούτοις ἀπόψεις τῆς Φιλοσοφίας, ὁ κόσμος δὲν εἶναι μίγμα συστατικῶν, ἀλλὰ πολλὰ ἐκφράσει μίαν καὶ τῆς αὐτῆς «παγκοσμίου οὐσίας», τῆς ὕδενεργείας. Αἱ πνευματικαὶ καὶ ψυχικαὶ λειτουργίαι εἶναι μορφαὶ ἐνεργείας (1), θὰ ἐλέγομεν εἶδη ἀκτινοβολίας εἰδικῶν ὑψηλῶν συχνοτήτων, ἐνὸς ἡ ὕλη θεωρεῖται ὡς εἶδος παγωμένης ἀκτινοβολίας. Δὲν ὑπάρχουν σαφῆ ὅρια μεταξύ ὕλης καὶ πνεύματος, ἀντιθέτως δὲ ὑφίσταται μεγάλη ἀλληλεξάρτησις μεταξύ τῶν. Αἱ φυσιογνωμικαὶ ἔρευναι ἀποδεικνύουσιν τοῦτο.

Ἡ κληρονομικὴ λοιπὸν τῶν πνευματικῶν ιδιοτήτων εἶναι γεγονός προκύπτον κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον ἀπὸ τὴν παρατήρησιν. Ἔργον τῆς Φυλολογίας εἶναι ἡ ἐπιστημονικῶς πλήρης ἀπόδειξις τοῦ. Ἡ φυλὴ — ἐφ' ὅσον δὲν μειχθῇ με ἄλλας — διατηρεῖ σταθερῶς εἰς τοὺς αἰῶνας ἀπάσας τὰς προγονικὰς τῆς ιδιοτήτας ἀναλλοιώτους.

**

Ἡ φυλὴ δὲν εἶναι μόνον ἐν σύνολον ἀνθρώπων με κοινὰ σωματικὰ, πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ ιδιότητα. Εἶναι μία βιολογικὴ ὄντοτις με ὑπερχρόνιον ἕκτασιν, με ἰδίαν ψυχὴν, με κοινὰ ἀναμνήσεις ἐκ τοῦ παρελθόντος καὶ πόθους διὰ τὸ μέλλον. Ἀποτελεῖται ἐξ ἀνθρώπων συγγενῶν μεταξύ τῶν, συνδεομένων διὰ τῶν ἀρρήκτων δεσμῶν τοῦ κοινού αἵματος καὶ ἐχόντων κοινὴν νοστροπίαν, τὴν φυλετικὴν νοστροπίαν. Φυλετικὴ Ψυχὴ εἶναι ἡ ὑπερτέρα σύνθεσις τῶν ψυχικῶν ιδιοτήτων τῶν ἀτόμων τῆς φυλῆς. Καὶ τὰ μὲν ἄτομα εἶναι

(1) Ἐνεργειακὸς Μονισμὸς (Β. Ὄστβαρντ).

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ

ΜΙΑΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

Ἡ διαφορά μεταξύ δημοκρατῶν καὶ προδοτῶν εὐρίσκεται εἰς τὸ ὅτι
ὑπάρχουν προδοταὶ ποὺ δὲν εἶναι δημοκράται, διότι εἶναι κομμουνισταὶ

Β'.

Εἰς τὸ παρὸν φύλλον θὰ συνεχίσωμεν μετὰ τὰς ἐθνοπροδοσίας τῆς δημοκρατίας κατὰ τὸν πόλεμον τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 καὶ τὴν κατοχὴν.

Σκοπὸς τοῦ προηγουμένου ἀρθροῦ ποὺ ἠσχολήθη μετὰ τὴν προδοτικὴν στάσιν τοῦ ΚΚΕ—οὐδεμία ἀριστερὰ ἐφημερὶς ἐτόλμησε νὰ διαφεύξῃ τὰ στοιχεῖα μᾶς—καθὼς καὶ τοῦ παρόντος, ποὺ ἀσκληρῶναι τὸ «ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΜΙΑΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ», εἶναι νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἀναγνώστη βάσει ἀναμφισβητήτων ἀποδείξεων πλήρη καὶ σαφὴ εἰκόνα τοῦ ἀνθεθνικοῦ χαρακτήρος τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ὅπως καὶ εἰς τὸ προηγούμενον, ποὺ ἀφεώρα τὸν κομμουνισμόν, ἔτσι καὶ ἔδω γίνεται ἡ διευκρίνισις: Ὑπῆρξαν, πράγματι, ἀρκετοὶ ἰδεολόγοι δημοκράται, ποὺ ἐπολέμησαν κατὰ τὸν πόλεμον ἢ ἔκαναν ἀντίστασιν κατὰ τὴν κατοχὴν. Ἀλλὰ αὐτοί, οἱ ὄντως πατριῶται, ἦσαν ἄτομα μεμονωμένα καὶ δὲν ἐνήργουν ὑπὸ τὴν καθοδηγησὶν τῆς ἐπισήμου δημοκρατικῆς παρατάξεως, ἡ ὁποία ἐνδιεφέρετο, ὅπως τὸ Κ.Κ.Ε. ὄχι νὰ πολεμήσῃ ἢ νὰ ἀντισταθῇ, ἀλλὰ νὰ εὕρῃ εὐκαιρίας καὶ τρόπους, ὥστε τὴν δεδομένην στιγμὴν νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν.

Δὲν θὰ περιγράψωμεν τὴν κατάστασιν πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου, διότι εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ χάος καὶ ἡ ἀναρχία ποὺ ἐπεκράτει. Ἀρκούμεθα εἰς τὸ νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἦτο τοσαύτη ἡ κυβερνητικὴ παραλυσις, ὥστε ἀπετολμήθη ἀπὸ τοὺς ληστὰς κίνημα ἐναντίον τοῦ Κράτους! Καὶ πράγματι οἱ «Γιαγιάδες» κατέλιπον τὰς ἀρχὰς εἰς τὴν Σάμον καὶ προκάλεσαν τὴν κινητοποίησιν τοῦ στόλου ἐναντίον των. Ὀλίγον ἀργότερον δὲ εἰς ναύαρχος κηρύσσει ἐπανάστασιν καί... κλέπτει τὸν στόλον, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου ἡ τότε κυβέρνησις ἔρριψε προκηρύξεις μετὰ τὸ διάταγμα τῆς ἀπαλύσεως τῶν ναυτῶν. Καὶ οἱ αὐταὶ στασιάζοντες μετὰ τὴν σειρὰν τῶν ἐπαυμένων τὰ πλοῖα εἰς τοὺς λιμένας!

Ἀστευόμεθα; Ὅχι. Διαβάσατε ποτὲ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν ἀπὸ τὸ 1923—1935; Ὅταν τὴν μελετήσετε νὰ εἴσθε βέβαιοι ὅτι θὰ ἀποκαλύψετε πολλὰ ἄλλα ἐπεισόδια περισσώτερον τερπνὰ καὶ εὐλόγως θὰ διερωτηθῆτε, ἂν διαβάξατε ἱστορίαν ἢ πολιτικὴν σάτυρον.

Μέχρι τῆς 4ης Αὐγούστου τὸ ἕνα κίνημα διεδέχετο τὸ ἄλλο, διὰ νὰ ἔλθῃ μετὰ ἕνα πραξικόπημα ἢ μιὰ ἐπανάστασις, διὰ νὰ γίνουσι ὕστερα ἐκλογαὶ καὶ νὰ ἀρχίσουν πάλιν τὰ κινήματα. Νομίζει κανεὶς ὅτι, ἂν συνεχίζετο ἡ κατάστασις αὐτῆς τῆς «δημοκρατικῆς ὁμαλότητος», θὰ ἠδυνάμεθα νὰ κρατήσωμεν τοὺς Ἰταλοὺς;

Θὰ ἀναφέρωμεν μίαν περικοπὴν ἀπὸ τὸ διδόνον τοῦ ναύαρχου Σακελλαρίου «Ἡ θέσις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον» ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὴ τῆς πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου καταστάσεως ἀπὸ τὴν ἄποψιν τῆς πολεμικῆς προπαγανδιστικῆς:

«Αἱ ἀνάγκαι μᾶς ἦσαν παμμέγιστα. Ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρω ὅτι κατὰ τὸ Κίνημα τοῦ 1935, τέτοια ἦταν ἡ στρατιωτικὴ καὶ ἀεροπορικὴ γυμνάσις μᾶς, ὥστε τὸ Κράτος ἦτο ἀνίκανον νὰ κινητοποιήσῃ δύο μεραρχίας ποὺ ἐσχημάτισεν ἐξ ἐπιστρατεύσεως, διὰ νὰ κτυπήσῃ τοὺς ἐπαναστάτας καὶ οἱ ὑπεύθυνοι ἀξιωματικοὶ ἔτρεχαν εἰς τὰ ἐμπορικά τῶν Ἀθηνῶν διὰ νὰ ἀγοράσουν καὶ κουβέρτες ἀκόμη διὰ τὸν στρατόν. Ἡ δὲ ἀεροπορία μᾶς ὡς ἐπαίτης ἐζητοῦσεν ἀπὸ τὴν Γιουγκοσλαβία νὰ μᾶς δανείσῃ μερικά ἀεροπλάνα!»

Ἰδοὺ μετὰ τί στρατὸν ἐπερίμεναν οἱ δημοκράται νὰ ἀντιμετωπίσουν τὸν Μουσολίνι. Καὶ ἐνῶ οἱ δημοκράται ἐντὸς τῶσων ἐτῶν δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐνδύσουν δύο μεραρχίας ἢ 4η Αὐγούστου κατάρθωσεν ἐντὸς τεσσάρων ἐτῶν νὰ παρατάξῃ πᾶν νοπλον στρατὸν ἀποτελούμενον ἐξ 711.000 ἀνδρῶν καὶ 150 ἀεροπλάνων.

Λέγουσι ὅτι εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 1940 δὲν εἴχομεν πολεμοφόδια. Ἀλλὰ μετὰ πέτρας ἐκρατήσαμεν ἕξ μῆνας τοὺς Ἰταλοὺς;

Συνεχίζει ὁμοίως ὁ ναύαρχος Σακελλαρίου:

«Ἐὰν ὁμοίως ἐπηρεάζομεν εἰς πυρομαχικὰ κατὰ τὸ ἐξάμηνον διάστημα τοῦ πολέμου μᾶς, ἀφείλεται αὐτὸ εἰς τὸ ὅτι κατὰ τὴν ἐκρηξίν του ὅλοι μᾶς αἱ ἀποθήκαι ἦσαν ὑπερπλήρεις πυρομαχικῶν καὶ κυρίως βλημάτων πυροβολικοῦ. Καὶ ὄχι διότι εἴχαμε συμμαχικὴν βοήθειαν τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ὅπως θέλουσι νὰ μᾶς πείσουν. Καὶ θὰ προσθέσω ὅτι τὸ ἔν ἐκτον τῶν καταναλισκομένων πυρομαχικῶν ἀνεπληρούτο ὑπὸ τῶν λαμπρῶν ἐργουσιῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Πυριτοδοποιεῖου.»

Προετοιμασία λοιπὸν συνεχῆς καὶ ἀδιάκοπος, διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ ἐπερχομένου πολέμου. Αὐτὴ ἦτο ἡ φροντίς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Προετοιμασία ὑποβρυχίων καὶ καταχθόνιων διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Μεταξᾶ καὶ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ τόπου εἰς τὴν «πολιτικὴν ὁμαλότητα». Αὐτὴ ἦτο ἡ φροντίς τῆς δημοκρατίας.

Ἐπρεπε πάσῃ θυσίᾳ διὰ τοὺς δημοκράτας νὰ πέσῃ ὁ Μεταξᾶς. Αὐτὸς ὁ μέγας ἐχθρὸς ποὺ εἶχε κλείσει τὸ Κοινοβούλιον, ποὺ εἶχε στερήσει τοὺς μισθοὺς εἰς τοὺς βουλευτάς, ποὺ εἶχε ἐνώσει τὴν Ἑλλάδα εἰς μίαν ψυχὴν, ποὺ εἶχε σταματήσει τὰς κομματικὰς ἔριδας.

Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ πέσῃ. Διὰ νὰ ἀνοίξῃ πάλιν τὸ κοινοβούλιον, νὰ ἀρχίσῃ ὁ δικασμὸς, νὰ σπαταληθοῦν αἱ οἰκονομίαι, διὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ «ὁμαλότης».

Ἀλλὰ πῶς νὰ πέσῃ; Μὲ ἐσωτερικὴν ἐπανάστασιν; Ἔγινε μίᾳ τὸ 1938 εἰς Κρήτην, ὅπου ἀποτυχημένοι στρατιωτικοί, ἀποτυχημένοι πολιτικοὶ καὶ ἄλλοι θρωκόλακες τοῦ δικασμοῦ ἐκάλεσαν τὸν λαὸν νὰ ἐπαναστατήσῃ. Ἀνταπόκρισις οὐδεμία. Ὁ λαὸς οὐδὲν ἐνοστάλαξε τὴν ἀναρχίαν. Ἀλλὰ καὶ τὸ κράτος τοὺς συλληφθέντας ἀρχηγούς ἀντὶ νὰ τοὺς τυφεκίσῃ, τοὺς ἐξεδίωξε τῆς πατρίδος, ὅπως ἀκριβῶς τοὺς παλαιούς χρόνους ἀπέριπτον ἐκ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως τοὺς χαλεροβλήτους. Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ ἐσωτερικὴ ἐπανάστασις ἦτο ἀδύνατος δὲν ἔμενε παρὰ ἐπέμβασις τῶν ξένων.

Ἔτσι, μετὰ αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀναμίξεως τῶν ξένων εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀπεστάλη ὁ Α. Μιχαλακόπουλος εἰς Παρίσιον ὅπου ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μετὰ

Ἀγγλογαλλικοὺς κύκλους ἐζήτησε ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ἐνεργήσουν διὰ τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Μεταξᾶ.

Ἐπιστρέψας—αἱ ἐνεργεῖαι τοῦ ἀπεκαλύφθησαν εἰς τὴν ἀσφάλειαν ἀπὸ τὸν ἐνταῦθα Ἀγγλον πρεσβευτὴν, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Μιχαλακόπουλος εἶπεν, ὅτι δὲν τοῦ ἔχει ἐμπιστοσύνην, διότι εἶναι μέθυστος—συνελήφθη καὶ ἀντὶ νὰ τυφεκισθῇ, ὅπως ἔπρεπε, ἐξωρίσθη καὶ ἀπέθανεν ὄχι εἰς τὴν ἐξορίαν, ὡς ψευδῶς ἐγραψεν ὁ κ. Τ. Βουρνᾶς εἰς τὴν «ΑΥΓΗΝ» τῆς 25.7.65, ἀλλὰ μετὰ ἕνα μῆνα ἀφ' ὅτου ἐπανεφέρθη εἰς Ἀθήνας.

Αἱ προδοτικὰ πράξεις τῶν μικροπολιτικῶν τῆς δημοκρατίας φαίνονται εἰς ὅλον τὸ ἀηδιστικὸν μέγεθος τῆς ἀναισχυντίας των ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τοῦ Ἐμμ. Τσουδεροῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ἀσχολούμεθα ἰδιαιτέρως, διότι τελευταίως διάφοροι δημοκρατικοὶ ἐφημερίδες προσεπάθησαν νὰ παρουσιάσουν αὐτὸν ὡς... μάρτυρα τῆς ἰδεολογίας του.

Μετὰ τὰς ἀλληπαλλήλους ἀποτυχίας των οἱ δημοκράται κατενόησαν, ὅτι τίποτε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κλονίσῃ τὸν Μεταξᾶ καὶ πλήρεις μίσους ἐσίγησαν. Ἦλθεν ὁ πόλεμος. Ἡ Ἑλλάς ἐδοξάσθη ἀπόντων τῶν δημοκρατῶν. Χάριν τῆς δικαιοσύνης ἀναγνωρίζομεν τὴν ἐθνικὴν στάσιν τοῦ κ. Κανελλοπούλου, ὅστις ἀπὸ τὴν ἐξορίαν ἐζήτησε νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς στρατιώτης τὸ μαχόμενον Ἔθνος. Ἡ αἴτησις του ἔγινε δεκτὴ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου ἀγῶνος οἱ δημοκράται δὲν ἤλλαξαν καθόλου. Στόχος των ἦτο ἡ ἐξουσία καὶ ἐμπόδιόν των ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος ἀνέκαθεν ἀπέτελε σφῆνα εἰς τὰς σατανικὰς ραδιοεργασίας τῶν καιροσκόπων τοῦ κεφαλαιοδημοκρατισμοῦ.

Οὐδέποτε συνεχώρησαν εἰς τὸν Γεώργιον τὸν Β' τὴν ἀπόφασίν του νὰ ἐγκρίνῃ τὴν καθεστωτικὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου. Μέσα εἰς τὰς μοχθηρὰς ψυχὰς των ἐνεφώλετο τὸ μῖσος τῶν ἀπέναντι τοῦ ἡρωικοῦ μάρτυρος βασιλέως καὶ ἠσθάνοντο ὅλοι τοὺς μαζί κομπλεξικοὶ πρὸ τοῦ εὐπατρίδου ἄνακτος, ὅστις ὅτε ἀνεχώρησε διὰ Κρήτην ἀπήλυθε διὰ γέγραμμά του πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐτόνιζεν:

«...Τὰ σκληρὰ πεπρωμένα τοῦ πολέμου ἀναγκάζουν ἡμᾶς σήμερον, ὅπως ὁμοῦ μετὰ τοῦ Διαδόχου τοῦ Θρόνου καὶ τῆς νομίμου Κυβερνήσεως τῆς Χώρας ἀπομακρυνθῶμεν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ μεταφέρωμεν τὴν πρωτεύουσάν του κράτους εἰς Κρήτην, ὅπως θὰ δυνηθῶμεν νὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἡ θέλησις τοῦ ἔθνους ἀσκληρῶναι καὶ τὸ καθῆκον τῆς περιφρουρήσεως τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Χώρας, ἐπέβαλον ἡμῖν νὰ ἀναλάβωμεν, μετὰ τὴν ἀπρόκλητον ἐπίθεσιν, ἣν ὑπέστημεν ἐκ μέρους τοῦ Αὐτοκρατορίου. Ὑποχρεωμένοι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον νὰ μεταβῶμεν εἰς Κρήτην, δὲν τὸ πράττομεν εἰμὴ ἵνα ἐλευθέρως καὶ ἀπὸ ἐλευθέρως ἑλληνικῆς γῆς δυνηθῶμεν νὰ συνεχίσωμεν τὸν κατὰ τῶν εἰσβολῶν ἀγῶνα μέχρι τῆς τελικῆς νίκης, ἣτις καὶ θὰ ἐπιβραβεύσῃ πλήρως τὰς μεγάλας θυσίας τοῦ ἔθνους...»

Τὴν ἰδίαν περίπτωσιν ἐποχὴν, ἴδου πῶς ἐβλεπαν τὸν ἐπικὸν ἀγῶνα οἱ δημοκράται:

«Τὸ σεσηπὸς καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου, ὄχι μόνον ἐτόλμησε νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ πανισχύρου ἀυτοκρατορίου ἐν ἰώρᾳ παντελοῦς ἀδυναμίας τῆς Ἀγγλίας καὶ κατέστρεψε τὸ ἔθνος...»

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς γνωστῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ν. Πλαστήρα—ἀγνοῦ καὶ ἐντίμου, ἀλλὰ θύματος τῆς δημοκρατίας—ἡ ὁποία ἀποκαλυφθεῖσα τὸ 1945 ἐπέφερε τὴν ἀπομάκρυσίν του ἐκ τῆς ἐξουσίας).

Διὰ τὸν πόλεμον λοιπὸν ὑπεύθυνος ἡ 4η Αὐγούστου, ὁ Μεταξᾶς. Τί περισσώτερον ἔλεγον οἱ κομμουνισταὶ; Ἐπίσης οὐδὲν συνεκινήθησαν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοῦ ἔθνους εἰς τὴν Κρήτην, ἀπεναντίας οἱ κ.κ. δημοκράται ἐπεσκέφθησαν τὸν κυβερνητὴν Τσολάκογλου καὶ ἀνεγνώρισαν τὸ «σφάλμα τοῦ ἐκπεσόντος καθεστώτος νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας». «ΠΡΩΙΑ» 8.5.1941, ἐχαρακτήρισαν δὲ τοὺς γενναίους μαχητὰς τῆς Κρήτης ὡς... «κυβέρνησιν ἐγκατασταθέντων φυγάδων» καὶ «δικηκτοὺς τὸ χάσμα ὅπερ χωρίζει τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν τοῦ ἐν Κρήτῃ Βασιλέως Γεωργίου».

Ἐννοεῖται ὅτι ἐντὸς τῶν προαναφερθέντων δημοκρατῶν περιλαμβάνεται καὶ ὁ σημερινὸς σημαيوفόρος τῆς «ἀνεκδότου δημοκρατίας» ἐσχατογῆρος Παπανδρέου εἰς τὸν ὁποῖον ὁ «δὲ ἐμπτισμοῦ ἀνακηρυχθεὶς» ἀρχηγὸς τοῦ ΕΛΑΣ Σαράφης ἐπρότεινε «τὸν σχηματισμὸν Κυβερνήσεως στὸ βουνὸ ὑπὸ τὴν προεδρίαν του» καὶ διὰ τὴν ὁποίαν πρότασιν ὁ ἐσχατογῆρος Παπανδρέου «χάρηκε ἐξαιρετικὰ καὶ μετὰ διαβεβαίωσε πῶς ἦταν σὲ διαπραγματεύσεις μετὰ τὸ ΕΑΜ καὶ τὸ ΚΚΕ καὶ θὰ ἔκανε ὅ,τι ἦταν δυνατόν γιὰ νὰ γίνῃ συνεργασία καὶ κυβέρνησις στὸ βουνὸ καὶ μετὰ συγχάρηκε γιὰ τὴν ἀπόφασίν μου...». ΑΠΑΝΤΑ, Σαράφης Τόμος Α' σ. 102.

Μετὰ τὴν πλήρη κατάληψιν τῆς Ἑλλάδος οἱ δημοκράται ἐνόσω δὲν ἐπετύγχαναν τίποτε μετὰ τοὺς Γερμανοὺς ἢ μετὰ τὸ ΚΚΕ μετέβησαν εἰς Μέσην Ἀνατολὴν ὅπου αἱ ἀθλιότητές των διέσυσαν τὸν Ἑλληνισμόν εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

Ἐκεῖ δὲ, μολοντὶ ἡ Πατρίς ἐτέλει ὑπὸ τὸν ἐχθρὸν ζυγόν, οὐδὲν ἀπέστησαν τῶν ἀρχικῶν των ἐπιδιώξεων ποὺ ἦσαν: Ἐκθρόνισις βασιλέως, καὶ κατάληψις τῆς ἐξουσίας.

Παραδίδομεν εἰς τὴν δημοσιότητα τὰ μεταξὺ των ὑπογραφέντα ἀτιμωτικά σύμφωνα καὶ πρωτόκολλα:

«Ἐν Καίρῳ τῆ 17 Αὐγούστου 1943

Πρὸς

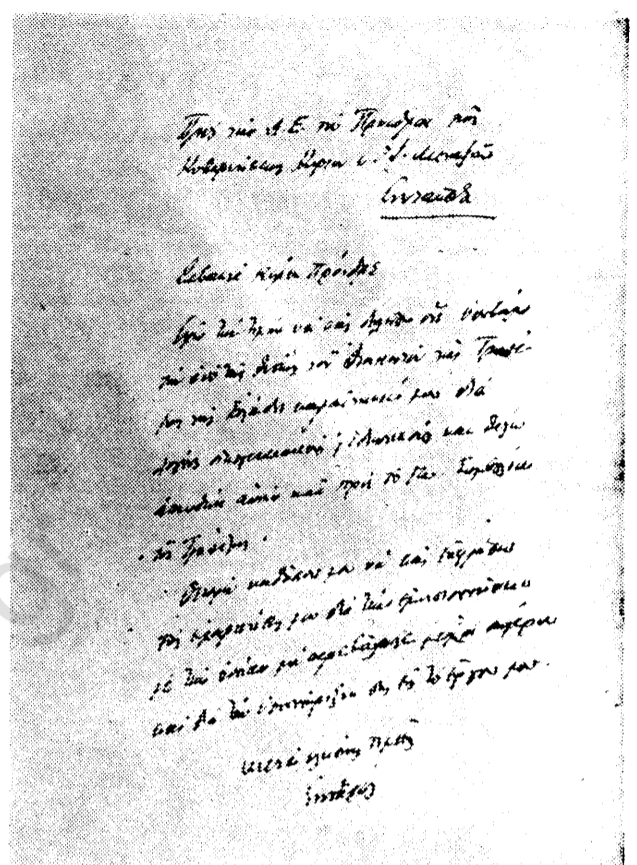
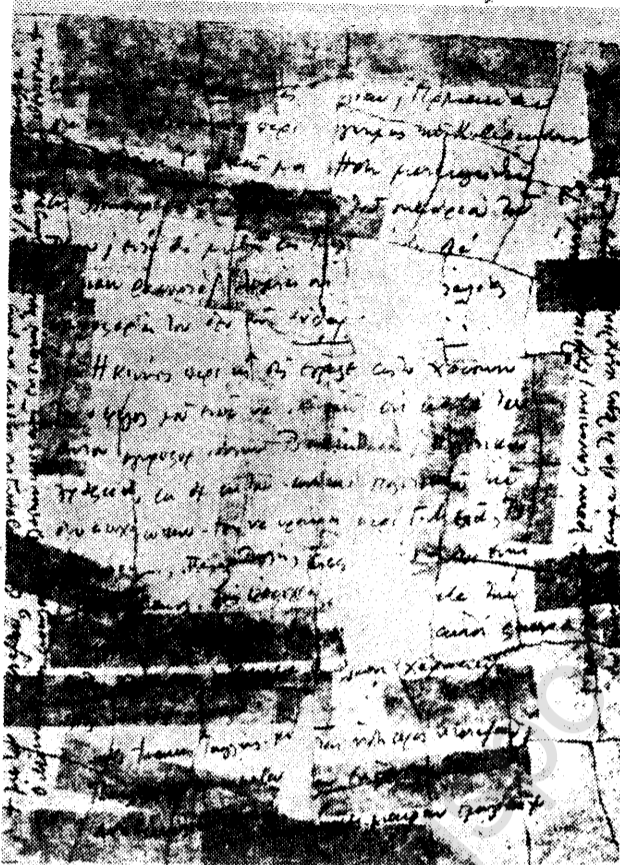
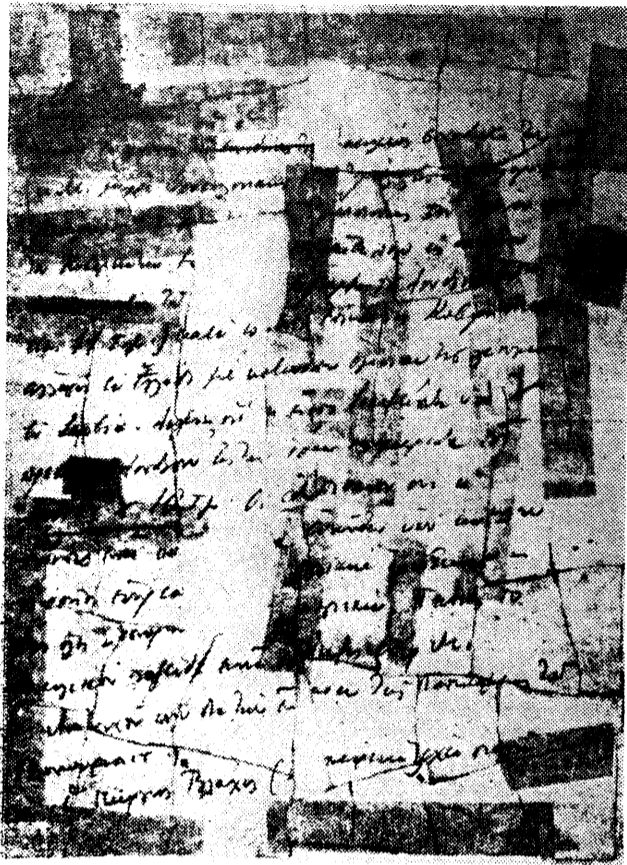
τὴν Α. Ἐξοχότητα τὸν Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως

κ. Ἐμμανουὴλ Τσουδερόν

«—Οἱ ὑπογεγραμμένοι ἐκπρόσωποι τῶν ὑποσημειουμένων Κομμάτων καὶ Ὀργανώσεων διεπιστώσαμεν ὁμοφώνως, ὅτι χάριν τῆς Ἐθνικῆς Ἐνότητος, ἣτις

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΕΜΜ. ΤΣΟΥΔΕΡΟΥ

Αι δημοκρατικά δολοπλοκία και η μεγαλοψυχία του Ιωάννου Μεταξά

Φωτογραφίαι του σχισθέντος και συναρμολογηθέντος γράμματος του Τσουδερού.

Ο Έμμ. Τσουδερός επί Μεταξά ητο διοικητής της Τραπεζής, συγχρόνως όμως ειργάζετο έναντιον της 4ης Αύγουστου και του Μεταξά. Ένα δὲ ἐκ τῶν ἀποκαλυπτικῶν διὰ τὰς ἀντεθνικὰς του πράξεις σημειωμάτων κατείχε ὁ Λαγοπάτης (διευθυντὴς Τραπεζῆς Πειραιῶς), ὅστις προφυλακισμένος ὦν μετέβη ὑπὸ συνοδείαν εἰς τὴν Τράπεζαν διὰ νὰ παροδώσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ γραφεῖον του κατέστρεψε διάφορα, δὴθεν ἰδιωτικά σημειώματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ἐκεῖνο τοῦ Τσουδεροῦ. Τὰ ἀποκόμματα ὅμως τοῦ σχισθέντος γράμματος συνέλεξε καὶ συνημολόγησεν ἡ ἀσφάλεια, ἡ ὁποία ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς:

«Τὸ γεγονός ὅτι ὁ Βασιλεὺς συνώδευσε τὸν κ. Μ. μέχρι Θεσσαλονίκης εἶναι... ὡς πληροφοροῦμαι, διαδηλώσεως τῆς... ἐμπιστοσύνης τοῦ Θρόνου πρὸς τὸν Κυβερνήτην... ὡς ἀκούω δημοσιεύματος τοῦ... Λουδίνου (τῆς 8 καὶ 11 τμ.) κατὰ τὸν Μ. ἐπίκειται κυβερνητικὴ ἀλλαγὴ ἐν Ἑλλάδι με κατεῦθυνσιν ὁμοίαν τῆς γενομένης ἐν Σερβίᾳ. Λέγεται, ὅτι ἡ εἰδησις διεψεύσθη ὑπὸ τῆς Προεδρίας τοῦ Λουδίνου εἰς τὴν ἰδίαν ἐφημερίδα τοῦ Λουδίνου τῆς 10 τ.μ. Οἱ ἐδῶ πιστεύουσιν ὅτι ἡ εἰδησις... ἐντάθῃ ὑπὸ κύκλων οἱ ὁποῖοι ἐπηρεάσαν τὴν Ἀγγλικὴν Πρεσβείαν. Ἴσως ὅλη ἡ ἱστορία εἶναι φανταστικὴ. Πάντως τὸ βασιλικὸν τσέϊδι εἶναι ἐνδείξις ὑπὲρ Μ. Ἀνησυχῶ πολὺ διὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς διασκέψεως τοῦ Βουκουρεστίου.

Ὁ Γεώργιος Βλάχος («Καθημερινή») ἔχει σταλῆ ὡς ἀποστολὴ Κυβερνήσεως εἰς Ἱταλίαν καὶ Γερμανίαν διὰ νὰ βολιδοσκοπήσῃ περὶ τῆς γνώμης τῶν Κυβερνήσεων αὐτῶν... καὶ ἰδικῆς μας. Ἦδη μετεκλήθη εἰς Βουκουρεστίον ἵνα προεδρεύσῃ τοῦ Συνεδρίου τοῦ Τύπου καὶ θὰ

μεταβῆ εἴτα εἰς Βελ... διὰ πολιτικὸν ρεπορτάζ. Λέγεται ὅτι αἱ ἐξ Ἱταλίας πληροφορίαι του δὲν εἶναι ἐνθαρυντικαί.

Ἡ κίνησις περὶ ἧς σὰς ἔγραφε εἰς τὸ χθεσινόν του φύλλον ὁ φίλος μου εἶπε νὰ σὰς πῶ ὅτι κατὰ τὸν πληροφοριοδότην Β. ἀπέκτισε καὶ πολιτικὸν γραφεῖον ἐκ 4 ἐκ τῶν νεωτέρων πολιτικῶν τῶν δύο ἀποχωρῶσεων. Ἴσως πρόκειται περὶ Γ. Μελά, Β. Δεληγιάννη, Πέτρου Ράλλη... δὲν εἶναι λέγει βέβαιος. Ὑπεσχέθησαν... κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ κινήματος θά... αὐτοὶ φανερὰ εἰς τὸν ἀγῶνα, ὥστε τὸ κίνημα θὰ λάβῃ χαρακτῆρα πολιτικοστρατιωτικόν.

Ὁ Ἰωάννης Ράλλης κινεῖται ἤδη πρὸς Μεταξάν, Βασιλέα μέ... ἐνισχύσεως τοῦ ἀντιβενιζελικοῦ μετώπου. Εἶχε μακρὰν ὁμιλίαν με τὸν κ. Μεταξάν, Θ. Ἀγγελόπουλον καὶ ἴσως νὰ γίνῃ δεκτὸς καὶ ἀπὸ τὸν Βασιλέα.

Ὁ Μανιάδης κυκλοφορεῖ πλαστὴν προφανῶς ἐπιστολὴν τοῦ Πλ. ὀμιλοῦντος περὶ Θεοτόκη καὶ ἄλλων κατὰ τρόπον φανατικὸν καὶ ἐχθρικόν.

Ὁ αὐτὸς Β. δὲν ἀποκλείει τὸ κίνημα διὰ τὸ τέλος τοῦ Μαρτίου ἢ Ἀπριλίου.

Τὴν ἐπιστολὴν, πού ὠμίλει περὶ ἐπαναστατικῶν κινήματων καὶ περὶ προετοιμασίας στρατιωτικῶν πραξικοπημάτων καὶ πού εἶχε γράψῃ ὁ ἴδιος ὁ Τσουδερός, ὁ κ. Μανιάδης παρέδωκεν εἰς τὸν Μεταξάν, ὁ ὁποῖος ἐκάλεσε τὸν Τσουδερὸν νὰ παρουσιασθῇ ἀμέσως ἐνώπιόν του.

Ὁ Τσουδερὸς δίχως νὰ γνωρίζῃ τίποτε... Ἀλλὰ ἄς ἀφήσωμεν τὴν «ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΗΝ» νὰ μᾶς διηγήθῃ τὴ ἀκριβῶς συνέβη τότε:

Ἡ ἰδιόχειρος παραίτησις τοῦ Τσουδεροῦ.

«Πῆρε λοιπὸν μαζί του—ὁ Τσουδερός—ἕνα ἀντίτυπο ἐνὸς βιβλίου του πού μόλις τότε εἶχε ἐκδώσει, ἔγραψε μιὰ δλόθερμη ἀφιέρωσι καὶ πῆγε στὸ πρωθυπουργικὸν γραφεῖο.

Ἐκεῖ μέσα δίπλα στὸν νῆον δικτάτορα εἶδε καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Κωνσταντίνου Μανιαδάκη. Ἔτσι πείστηκε ὅτι κάτι τὸ κακὸ συνέβαινε στὴν ὅλη αὐτὴ ὑπόθεσι.

—Κύριε πρόεδρε, τοῦ εἶπε πρὶν ἀρχίσῃ τὴν συνομιλίαν του ὁ Μεταξάς, σὰς φέρνω τὸ πρῶτο ἀντίτυπο τοῦ βιβλίου μου πού θὰ κυκλοφορήσῃ ἀπὸ αὔριο... Ἦταν εὐτυχῶς ἡ σύμπτωσης πού σήμερα θελήσατε νὰ με συναντήσετε.

Ὁ Μεταξᾶς τὸν κοίταξε με τὰ στρογγυλά φειδίσια του μάτια ἀσκαρδαμκτικά, ὕστερα διάβασε τὴν ἀφιέρωσι τοῦ βιβλίου καὶ τοῦ εἶπε:

—Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε διοικητά, γιὰ τὸ βιβλίον καὶ γιὰ τὰ λόγια πού χρησιμοποιεῖτε στὴν ἀφιέρωσί σας. Ἀλλὰ δυστυχῶς ξέρω ὅτι τὰ ἔργα σας δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς ὅσα μοῦ γράφετε ἐδῶ.

Καὶ τραβώντας μέσα ἀπὸ ἕνα ντοσιεὶ τὸ συναρμολογημένον γράμμα, πού βρέθηκε στὸ συρτάρι τοῦ Λαγοπάτη τοῦ τὸ πρότεινε λέγοντας:

—Ἦθελα νὰ ξέρω, κύριε Τσουδερέ, αὐτὸ τὸ σημείωμα εἶναι γραμμὸ ἀπὸ σὰς;

Ὁ Τσουδερὸς ἔσφιξε μιὰ ματιὰ, ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸ γράμμα καὶ εὐθαρσῶς τοῦ εἶπε:

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, εἶναι δικό μου. Καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ με ἀντιμεταπίσετε με ἐπιείκειαν.

Ἔστερα φέροντας τὸ χέρι στὸ μέτωπο συμπλήρωσε: ● Συνέχεια εἰς τὴν ἄλλαν σελίδα

μόνη διασφαλίζει τὴν εὐδωσιν τοῦ ἔθνικου Ἀγῶνος καὶ τὴν ὁμαλὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολιτικοῦ βίου τῆς Χώρας, παρίσταται ἀνάγκη νὰ δηλωθῇ ὑπευθύνως ὅτι ὁ Βασιλεὺς ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΕΠΑΝΕΛΘΕΙ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὶν ἢ ὁ Λαὸς ἀποφανθῇ ἐπὶ τοῦ πολιτεύματος. Τὴν πλήρη ἐν προκειμένῳ ὁμοφωνίαν μας ὡς ἐκπροσώπων τοῦ μεγίστου μέρους τῆς Ἑλληνικῆς κοινῆς γνώμης, ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον νὰ καταστήσωμεν πρὸς Ὑμᾶς γνωστὴν καὶ δι' Ὑμῶν πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον.

Ἐν τούτοις δεχθῆτε παρακαλούμεν κ. Πρόεδρε τὴν ἔκφρασιν τῆς ἐξαιρέτου τιμῆς μεθ' ἧς διατελούμεν.

Ἴδου καὶ δευτέρον σχετικὸν ἔγγραφον:

«ΠΡΑΚΤΙΚΟΝ

1

2

3

α).....

β) Ἡ ὀριστικὴ λύσις τοῦ πολιτικοῦ ζητήματος, ὑφισταμένου ἀφ' ἧς κατελύθησαν αἱ ἐλευθερίαι τοῦ λαοῦ καὶ τὸ πολίτευμα τῆς Χώρας ὑπὸ τῆς τυραννίδος τῆς 4ης Αύγουστου. Ἡ λύσις αὕτη θέλει ἐπιδιωχθῆ διὰ προκηρύξεως δημοψηφίσματος, κατὰ τὸ ὅποιον τὰ ὑπογραφόμενα κόμματα θὰ λάβουν ἀνεπιφύλακτον θέσιν ὑπὲρ τῆς ἀβασιλεύτου δημοκρατίας, ἐν τῇ πεποιθήσει ὅτι τοιοῦτοτρόπως συντελοῦν εἰς τὴν παγίωσιν τῆς γαλήνης ἐν τῇ χώρᾳ...

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Μαρτίου 1942

Ὑπογραφαί

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ ΣΟΦΟΥΛΗΣ, ἐκ μέρους τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων.

ΠΕΤΡΟΣ ΡΑΛΛΗΣ, ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ καὶ ΣΠΥΡ. ΤΣΑΚΟΠΟΥΛΟΣ, ὡς Ἐπιτροπὴ, ἐκ μέρους τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΛΩΡΟΣ, ἐκ μέρους τοῦ Θεοτοκικοῦ Κόμματος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΦΑΝΤΑΡΗΣ, ἐκ μέρους τοῦ Προοδευτικοῦ Κόμματος.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΛ. ΜΥΛΩΝΑΣ, ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ καὶ ΠΑΝΑΓ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ἐκ μέρους τῶν μικροτέρων Κομμάτων.

Ὅστε μετὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὴν δημοκρατίαν «συντελοῦν εἰς τὴν παγίωσιν τῆς γαλήνης τοῦ τόπου!»

Ἀληθῶς πολὺ ἰδιωτύπους ἀντιλήψεις περὶ γαλήνης ἔχουν οἱ δημοκράται ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων ἐδημιουργήθη ὁ «Δεκέμβρης», ἀναμφισβήτητον ἔργον αἰωνίου γαλήνης διὰ χιλιάδας Ἑλλήνων.

Τὸ 1945 ἡ δημοκρατία ἐπανήλθεν. Οἱ ἀπόλεμοι, οἱ ἀμέτοχοι εἰς ἀγῶνας ἢ θυσίας πολιτικοὶ κυριαρχοῦν. Ἄλλοι ἦλθον ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, διὰ νὰ ἀγωνισθοῦν... διὰ τὴν προάσπισιν τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ. Ἄλλοι καιροσκόποι προσετέθησαν εἰς τοὺς ἤδη δρώντας ἀρριβίστας, πού ἀποσιωποῦν ἢ συσκοτίζουν τὴν ἱστορίαν.

Εἶπε κάποτε ὁ κ. Μανιαδάκης: «Ὅταν ἡ πλατεία καὶ τοῦ μικροτέρου χωριοῦ στολισθῇ ἀπὸ τὸ ἄγαλμα τοῦ Μεταξά, τότε πράγματι θὰ ἔχη ἀποκατασταθῇ ἡ ἱστορικὴ ἀλήθειαν».

Ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια ὅμως ἐπιβάλλει, μαζί με τὰς ἐνδόξους πράξεις τῶν ἡρώων τοῦ ἔθνους, νὰ γράφονται καὶ αἱ πρόστυχοι ἀτιμιαὶ τῶν ἐλευθέρων ὑποκειμένων, πού μετὰ τὸ πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας ἐκμεταλλεύονται τὸν λαὸν καὶ ρυπαῖνον τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ ΕΜΜ. ΤΣΟΥΔΕΡΟΥ

• Συνέχεια εκ τής 5ης σελίδος

ρώσε:

—Δέν αισθάνομαι καλά, κύριε πρόεδρε, και σας παρακαλώ να μου επιτρέψετε να άποσυρθώ από τώ γραφείο σας.

Ο Μεταξάς χαμήλωσε τώ βλέμμα του και άπήντησε: —Η επίεικεια είναι άρετή άνθρωπίνη και θεδαίως θά έχετε τήν επίεικειάν μου. Δυστυχώς όμως από τήν στιγμήν αύτην δέν υπάγεσθε εις έμέ αλλά εις τήν άρμοδιότητα του κυρίου, ειπε, δείχνοντας τόν Μανιαδάκη. Κι' άμέσως συμπλήρωσε:

—Βεδαίως δύνασθε να εξέλθετε από τώ γραφείο μου κι' όχι μόνον από τώ γραφείο μου αλλά και από τήν Τράπεζαν.

★

«Δέν αισθάνομαι καλά, κύριε πρόεδρε, και σας παρακαλώ να μου επιτρέψετε να άποσυρθώ από τώ γραφείο σας», ειπε ό Τσουδερός εις τόν Μεταξά. Και άπεσύρθη εις παρακείμενον γραφείον, όπου με τρέμουςαν χείρα έγραψε τήν παραίτησιν του επί προχείρου κόλλας. Παρητήθη διά λόγους... οίκογενειακούς! Έτσι έγραψε και έν συνεχεία, άσπαζόμενος τούς πόδας του Μεταξά, εξήτει πάλιν συγγνώμη.

Ποίαν τιμωρίαν επέβαλεν ό Μεταξάς εις αύτόν τόν έλεινόν προδότην; Ούδεμίαν! Ηρκέσθη εις τώ να τόν έκδιώξη εκ τής Τραπέζης.

Και έρωτώμεν τούς πανθαλίους δημοκράτας, που όμιλούν περί δικτατορίας και τυρανίας τής 4ης Αυγούστου. Τούς έρωτώμεν να μäs ειπουν, εις ποίον δικτατορικόν καθεστώς οι ούτω άποδεικνυόμενοι προδότες γλυτώνουν τήν

ζωήν των; Η εις ποίον δημοκρατικόν καθεστώς οι άρχηγοί έκραγείσης και άποτυχούσης έπαναστάσεως μένουν άτιμώρητοι και φυγαδεύονται από τώ ίδιο τώ καθεστώς, ένάντιον τού όποιου ειχον έπαναστατήσε, ως συνέδη τώ 1938 με τούς κινηματίας τών Χανίων;

Είδε ό άναγνώστης τόν Τσουδερόν; Συνωμότει, έραδιούργει και προετοιμάζε κινηματα εις στιγμάς, όπου ό πόλεμος εύρίσκετο επί θύρας! Μόλις δε άπεκαλύφθη ή προδοτική του δράσις, άντι να πηρήση στάσιν άξιόπρεπούς άνδρός και γενναίου ιδεολόγου, ίκέτευε και παρεκάλει τόν Μεταξάν και τόν κ. Μανιαδάκη.

Έτσι ήσαν πάντα και είναι οι δημοκράται. Δειλοί και γελίοι. Μόλις συλλαμβάνονται διά τās άντεθνικάς των σκευαρίας, ούτε θάρρος έχουν να αναλάβουν ευθύνας, ούτε άνδρισμόν να φωνάζουν «Ζήτω ή Δημοκρατία». Άλλά έκλιπαρούν κλαίοντες και γονυκλινείς ζητούν επίεικειαν. Οι άχρείοι! Ζητούν έλεος από εκείνους καθ' ών έτρόχιζαν έγχειρίδια βολοφονικά.

Από άνθρώπους τοιούτου είδους πιθανώς να εμπνέεται ό «δημοκρατικός κόσμος». Ευτυχώς όμως διά τώ Έθνος που ό Θεός δέν εγκαταλείπει κατά τās κρίσιμους στιγμάς τήν πατρίδα εις τās χείρας τών άνάνδρων δημοκρατών.

Μιά επίβαλλομένη παρένθεσις. Όταν ό βασιλεύς Γεώργιος Β' έκάλεσε τόν πρωθυπουργόν Α. Κορυζήν, διάδοχον τού Ι. Μεταξά και τού ειπεν ότι ή «κατάστασις εξέφυγε τών χειρών σας», ό Κορυζής επιστρέψας εις τήν οικίαν του ηύτοκτόνησε βληθείς διά περιστροφή. Συγκρίνατε αύτόν τόν λευκόν ήρωα με τόν Τσουδερόν, διά να άντιληφθήτε τήν διαφοράν μεταξύ άνδρών και ιδεολογιών.

ΜΑΝΙΑΔΙΚΑ

Η ΡΟΥΜΑΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Δέν δυνάμεθα να έννοήσωμεν τώ είδος και τώ περιεχόμενον τής «έλευθεροτυπίας» που επικρατεί εις τήν δημοκρατίαν. Νομίζομεν ότι τώ κράτος θα ώφειλε να έπεμδαίνη και να τιμωρή άμειλίκτως τώ συνειδητόν και ώργανωμένον ψεύδος, που διαδίδουν αι διάφοροι έφημερίδες, χάριν τής ύποστηρίξεως τών πολιτικών των τοποθετήσεων.

Αί ψευδεις ειδήσεις, τὰ παραπονημένα γεγονότα και ή πλαστογραφία τής ιστορίας άποτελούν τήν συνήθη έργασίαν τού δημοκρατικού και κομμουνιστικού Τύπου, ό όποιος όντως άνεξέλεγκτος πραγματοποιεί όλέθριον άντικοινωνικόν έργον.

Σάν παράδειγμα όλων αύτών θα αναφερθώμεν εις ένα ιστορικόν γεγονός—ένδιαφέρον, αλλά άγνωστον εις τόν πολύν κόσμον—που έκακοποιήθη κατά τρομακτικόν τρόπον από τήν «ιστορικήν άντικειμενικότητα» τής άριστεράς έφημερίδος «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ».

«ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ, Αυγούστος.— Στις 23 Αυγούστου ό Ρουμανικός λαός γιορτάζει τήν 21η επέτειο τής άπελευθερώσεως του από τόν φασιστικόν ζυγό. Η εξέγερσι του λαού που ώργανώθηκε από τώ Ρουμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα κατέληξε στη νίκη τόν Αυγούστο του 1944. Σ' όλη τή διάρκειαν του πολέμου ό λαός πολέμησε για τήν άνατροπή τής Χιτλερικής κατοχής. Στις 23 Αυγούστου συλλαμβάνεται ή στρατιωτικοφασιστική κυβέρνησης Άντωνέσκου. Καταλαμβάνονται τὰ σπουδαιότερα ιδρύματα στο Βουκουρέστι...». Δ.Α.24.8.65.

Ίδου όμως πώς άληθώς έχουν τὰ πράγματα:

Η Ρουμανία, υπό τήν διακυβέρνησιν του στρατάρχου Άντωνέσκου, εισήλθεν εις τόν πόλεμον ως σύμμαχος τής Γερμανίας ένάντιον τής Ρωσίας, εκ τής όποιας απέσπασε τὰ ρουμανικά έδάφη (Βεσσαραβία κτλ.), τὰ όποια άπηλευθέρωσε ό προελαύνων ρουμανικός στρατός.

Άργότερον όμως, με τήν τροπήν του πολέμου, ό Βασίλευς ένόμισεν ότι ήτο σκόπιμον και έθνικώς συμφέρον να σταματήσει ό πόλεμος και να συναφθή ειρήνη με τούς Συμμάχους, άφού θεδαίως ούτοι θα παρείχον έγγυήσεις διά τήν Ρουμανικήν άκεραιότητα. Εις τώτο άκριβώς τώ σημείον επήλθε διαφωνία μεταξύ του νεωτάτου Βασιλέως τής Ρουμανίας Μιχαήλ και του πρωθυπουργού στρατάρχου Άντωνέσκου, όστις μη διαβλέπων ουδεμίαν έλπίδα διά έπιεική μεταχείρισιν τής πατρίδος του επεθύμει τήν συνέχισιν του πολέμου.

Ο Μιχαήλ τότε άπεφάσισε να ενεργήση κεραυνοβόλως και δι' ένός άπιθάνου τεχνάσματος ήδυνήθη να συλλάβη τήν κυβέρνησιν, να σχηματίση νέαν και να όδηγήση τήν πατρίδα του προς τήν άνακαχήν.

Τα δραματικά εκείνα γεγονότα, περι τών όποιων τώ κομμουνιστικόν κόμμα τής Ρουμανίας καθώς και ό λαός ουδεμίαν ιδεάν ειχον, διεδραματίσθησαν εξ ολοκλήρου έν τώ βιβλίω «ΣΤΕΜΜΑ ΚΑΙ ΣΦΥΡΟΔΡΕΠΑΝΟΝ» σ. 80, του Άγγλου πτεράρχου Lee.

Πού ήτο λοιπόν ή εξέγερσις του Ρουμανικού λαού, που δήθεν «ώργανώθηκε από τώ Ρουμανικό κομμουνιστικό κόμμα»!

Η κομμουνιστική άγυρτία δέν τολμά να παραδεχθή τώ έπίτευγμα τούτου του βασιλέως Μιχαήλ. Και σήμερα ή «λαϊκή» Ρουμανία έορτάζει τήν 23ην Αυγούστου ως έθνικην επέτειόν της, τήν άποφασιστικήν πράξιν ένός βασιλέως, που ζή κάπου εξόριστος μακράν τής πατρίδος.

«4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
Έκδίδεται εις Αθήνας
Ίδιοκτήτης - Υπεύθυνος
ΚΩΣΤΑΣ ΠΛΕΥΡΗΣ
Δεκελείας 12—Ν. Χαλκηδών

Άρχισυντάκτης
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
Μετρών 10—Ν. Σμύρνη
Υπεύθυνος τυπογραφείου
Ευάγγ. Χουλιαράς

ΦΥΛΗ

• Συνέχεια εκ τής 3ης σελίδος

έφήμερα και παροδικά, ή φυλή όμως παραμένει πάντοτε ζώσα έν τώ χρόνω, ως μία μεγάλη φλόξ, ήτις προχωρεί διαρκώς, και εις τήν όποιαν νέοι σπινθήρες συνεχώς άνάπτουν, καιόνται και σβέννυνται. Ο Άδόλφος Χίτλερ έλεγεν: «Η άτομική ζωή δέν πρέπει να έκτιμάται με μίαν τιμήν υπερβολικώς ύψηλήν. Έάν τώ άτομον ειχε σπουδαιότητα εις τὰ μάτια τής φύσεως, ή φύσις θα έπεφορτίζετο να τώ προφυλάξη» (2). Τα άτομικά ιδανικά δέν δύνανται ποτέ να υπερβούν τὰ στενά χρονικά όρια όλίγων δεκαετηρίδων. Εκείνα τὰ όποια ζούν και επιβιώνουν, είναι τὰ ιδανικά τής φυλής. Τώ άτομον είναι νοητόν μόνον ως μικρόν κύτταρον τής αειζώου φυλετικής κοινότητος του Έθνους. Ο καθηγητής Κωνσταντίνος Σπετσιόηρης γράφει: «Χωρίς έθνικην συμβίωσιν ή ζωή του άνθρώπου δέν έχει πνευματικόν περιεχόμενον. Τώ να ειπή τις, ότι δύναται να ζήση μόνος του, είναι ως να θέλη να πηδήση έξω από τήν σκιάν του». Τώ άτομον είναι αύτό καθ' έαυτò εις άτελής οργανισμός, όστις τότε μόνον άποκτά έννοιαν και ολοκληροϋται, όταν ένυπάρχη εις τήν φυλετικήν του κοινότητα. Μόνον ή Φυλή άποτελεί πλήρη, άυτοτελή και συγχρόνως άθάνατον βιολογικόν οργανισμόν. Βιολογική μονάς δέν είναι τώ άτομον, αλλά ή Φυλή.

Αί ταλαιπωρίαί των φιλοσόφων και των κοινωνιολόγων, να καθορίσουν τήν ιδανικήν μορφήν τής κοινωνίας, προέρχονται από τώ έσφαλμένον θεμέλιον τώ όποίον έθεσαν, τήν θεώρησιν δηλαδή τής κοινωνίας υπό τώ πρίσμα του άτόμου. Παρημέλησαν τήν μόνην πραγματικότητα τής ζωής, τήν φυλετικήν ψυχήν. Ο φιλόσοφος Άλφρέδος Μπρόιμλερ γράφει: «Αί άληθιναί δυνάμεις τής πραγματικότητος ένυπάρχουν εις τόν λαόν και τήν φυλετικότητα. Και ό μόνον Φιλελευθερισμός ήγανόσθη διά τεχνητών κατασκευασμάτων—ως είναι τώ «Κοινωνικόν Συμβόλαιον» του Ζ. Ζ. Ρουσσώ— να επιτύχη τήν συνύπαρξιν του άτόμου και τής κοινωνίας, ό δε Μαρξισμός— πνευματικόν τέκνον του Φιλελευθερισμού— έδημιούργησε τώ «κοινωνικόν άτομον», χωρίς να άποστή εις τήν ούσίαν τής ίδιας άτομιστικής θεωρήσεως. Η Κοινωνία έθεωρήθη ως άριθμητικόν άθροισμα άτόμων. Παρωράθη τώ γεγονός, ότι ή κοινωνία δέν είναι παρά μία έκφρασις τής φυλετικής κοινότητος έν μιá δεδομένη χρονική στιγμή.

«Τώ στερεώτερον και παγιώτερον στοιχείον κάθε φυλής είναι τώ κληρονομικόν βάθος των αισθημάτων της» γράφει ό Λεμπόν. Αύτή ή φυλετική ψυχή είναι ό δρών παράγων τής Ιστορίας. Αύτή καθορίζει μακροπροθέσμως τās έσωκοινωνικάς εξελίξεις και τās μεταξύ των έθνών σχέσεις. Ο αισθηματικός παράγων έχει κυρίαρχον σημασίαν εις τήν διαμόρφωσιν τής ιστορίας. Ο Κωνσταντίνος Πλεύρης γράφει: «Τα ιστορικά γεγονότα, διαμορφωθέντα υπό τήν επίδρασιν του αισθηματος, επιδέχονται εξηγήσεις, που δέν μπορεί ή λογική να κατανοήση. Στην ρύθμισιν των κοινωνικών σχέσεων και στην εξήγησιν των κοινωνικών φαινομένων τώ αισθημα παίζει άποφασιστικό ρόλο. Η λογική δέν λαμβάνεται περισσώτερον υπ' όψιν, γιατί δέν έχει κανένα στενόν δεσμό με τήν πραγματικότητα και τήν ζωή» (3). Τώ φυλετικόν αισθημα, ή φυλετική ψυχή, δημιουργούσιν κατά βάθος τὰ ιστορικά γεγονότα. Κατά τόν Πολωνόν κοινωνιολόγον Λούντβιχ Γκούμ-

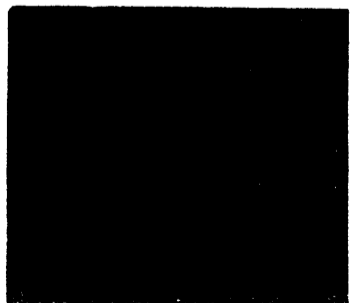
πλιβιτς «ό σπουδαιότερος παράγων τής ιστορίας είναι ό άγών των φυλών». Αί κομμουνιστικάί άπόψεις τής θεωρίας του Ιστορικού Υλισμού, καθ' ός οικονομικοί παράγοντες διαμορφώνουν τήν ιστορίαν, είναι καθ' ολοκληρίαν άνωπόστατοι. Πάσα άπόπειρα έρμηνείας των ιστορικών φαινομένων με έτέραν βάση, ως τήν δράσιν μεγάλων προσωπικοτήτων ή τήν εμφάνισιν ιδεολογικών και θρησκευτικών συστημάτων ή τήν στάθμην πολιτισμών, άποδίδει μερικώς μόνον τήν αίτίαν των φαινομένων τούτων. Διότι, τώσον αι μεγάλοι προσωπικότητες ύπέικουν εις τὰ κελεύσματα τής ψυχής τής φυλής των, όσον και τὰ ιδεολογικά συστήματα και οι πολιτισμοί είναι προϊόντα τής φυλετικής ψυχής ή μετασχηματίζονται αναλόγως υπ' αύτης. Ως παράδειγμα του τελευταίου τούτου δυνάμεθα να αναφέρωμεν τήν έθνικιστικήν επένδυσιν του Χριστιανισμού έν Έλλάδι ή και του Κομμουνισμού έν Ρωσία. Ο Γκυστάβ Λεμπόν εις τήν «Ψυχολογίαν των όχλων» του γράφει: «Όπισθεν των κινουμένων και μεταμορφουμένων χαρακτήρων των όχλων εύρίσκεται ή θετική υπόστασις, ή ψυχή τής φυλής, ή όποία επιμελώς καθορίζει τήν πορείαν του λαού και κανονίζει τήν τύχην του».

(Άκολουθεί)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΠΑΤΣΙΛΙΝΑΚΟΥ Πανεπιστημίου 47
ΚΟΡΝΑΡΟΥ Σταδίου 36
ΕΣΤΙΑΣ Σταδίου 38
ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Σταδίου 40

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 30

ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

(2) Α. Χίτλερ «Έλευθερα γνώμισι», Φλαμμариόν (Παρισι), σελ. 139.

(3) Κ. Πλεύρη «Αντιδημοκράτης», σελ. 56.

ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΙΑΔΑΚΗΣ

'Ηθέλησα — 'Απεφάσισα — 'Εξετέλεσα

'Από την άπλην και ξηράν περιγραφήν τής ζωής του κ. Μανιαδάκη συνάγεται έν βέβαιον συμπέρασμα: Προσέφερεν εις την πατρίδα τόσας υπηρεσίας, όσας δέν προσέφερε το κοινοβούλιον από τής συστάσεώς του. Και κάτι άλλο. 'Εάν σήμερον όλοι μαζί οι βουλευται ισχυρισθούν, ότι έχουν να επιδείξουν ίσαξίας πατριωτικές πράξεις προς εκείνας του κ. Μανιαδάκη, τότε ασφαλώς ψεύδονται.

Α'. Στρατιωτική δράσις

'Ελαβε, ως έθελοντής μέρος, εις τον 'Ελληνοτουρκικόν και 'Ελληνοβουλγαρικόν πόλεμον του 1912 — 1913 με έπαίνους, εύφήμους, μνείας, παρασημοφορίας και πρότασιν προαγωγής επ' άνδραγαθία. Εις την Στρατιωτικήν Σχολήν Εύελπίδων εισήλθε το 1913, δηλαδή μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους και έξήλθεν το 1916 ως 'Ανθυπολοχαγός του Μηχανικού.

Κατά τον Α' Παγκόσμιον Πόλεμον ήτο Διοικητής λόχου Μηχανικού πολεμήσας εις την Μακεδονίαν έναντι των Γερμανοβουλγάρων. Μετά ταύτα με το 'Ελληνικό 'Εκστρατευτικό Σώμα έλαβεν μέρος εις τον έναντιον του κομμουνισμού αγώνα, εις την Ρωσίαν.

'Απεχώρησε με την 13ην Μεραρχίαν μέσω Βεσσαραβίας και Ρουμανίας ίνα αποσταλή εκείθεν εις Σμύρνην, με τα πρώτα αποδιβασθέντα εκεί έλληνικά στρατεύματα.

Εις την Μικράν 'Ασίαν παρέμεινε συνεχώς από του 1919 έως του 1922 και ως Διοικητής Λόχου και ως διοικητής Τάγματος Μηχανικού, χρησιμοποιηθείς εις πολλές έπικαιρούς θέσεις, καθώς και εις την έπιτροπήν Οχυρώσεως Βάσεως Σμύρνης. Κατά την προέλασιν του 'Ελληνικού Στρατού προς κατάληψιν τής Προύσης ήγειτο μικτόν αποστάσματος από Περγάμου προς 'Αδραμίτιον — Μπάλιαν, την οποίαν και ήλευθέρωσε καλύπτων με το τμήμα του το άριστερον τής προελάσεως.

Ως διοικητής Τάγματος Μηχανικού, κατά την Μικρασιατικήν καταστροφήν, έχρησιμοποιήθη δραστηρίως κατά την υποχώρησιν προς παρεμποδίσειν τής έχθρικής προελάσεως, επιδείξας, ως αναφέρουν αι πολεμικά έκθέσεις, «έξόχως άριστην διαγωγήν και μαχητικήν ικανότητα».

'Υπήρξε χαρακτηριστική ή πέραν των 'Ελληνικών προφυλακων και εντός του έχθρικού εδάφους προέλασις του προς την κατεύθυνσιν Μπαλού Κεσέρ ίνα καταστρέψη την σιδηροδρομικήν γραμμήν, τα τεχνικά έργα και τας γεφύρας διά να μη δυνηθή ο έχθρος να μεταφέρη δυνάμεις, σιδηροδρομικάς, θετούσας εις κίνδυνον την υποχώρησιν των 'Ελληνικών Στρατευμάτων από την Πάνορμον.

'Αποχωρών τελευταίος με το τμήμα του εκ Πανόρμου εις Ραιδεστόν έφερε μαζί του, παρά την τραγικότητα των ήμερών εκείνων, τα όσα των 'Ελλήνων αξιωματικών και στρατιωτών από το νεκροταφειον του 'Ακ - Σου το όποιον ο ίδιος είχε άνεγειρεί με μάρμαρα του 'Ολύμπου τής Βυθηνίας. 'Ομοίως έφερε μαζί του εις την 'Ελλάδα επιφανείς Τούρκους όμηρους τής περιοχής Προύσης, οι όποιοι συμμετείχον ενεργώς εις την Κεμαλικήν συνωμοσίαν έναντιον του 'Ελληνικού Στρατού. Κατά την προδιάσκεψιν των Μουδανιών, οι Τούρκοι αντιπρόσωποι έζήτησαν την παράδοσιν του.

'Επειδή είχε σαφώς καταφανή, ότι ή επανάστασις του Στρατηγού Πλαστήρα είχε αποφασίσει την μεταβολήν του πολιτεύματος εις άδασίλευτον Δημοκρατίαν, ο δε Κωνσταντίνος Μανιαδάκης έθεώρει και θεωρεί τον θεσμόν τής Βασιλείας ως συυφασμένον με την ήσυχίαν, την γαλήνην, και την πρόοδον του τόπου, έλαβε το 1923 ως Φρούραχος Κορίνθου, μέρος εις το 'Αντεπαναστατικόν κίνημα. 'Απέρριψεν το έπιδοθέν εις αυτόν τηλεσίγαφον του Στρατηγού Παγκάλου και του Ναύαρχου Χατζηκυριάκου, οι όποιοι επιβαίοντες του θωρηκτού «ΛΗΜΝΟΣ», ήπείλουν διά βομβαρδισμού και έζήτουν την παράδοσιν τής πόλεως και τής διώρυγος Κορίνθου.

'Ενεκεν τούτου κατεδικάσθη έρήμην εις θάνατον και απέμακρύνθη του στρατεύματος άσχοληθείς έκτοτε ως ιδιώτης λίαν έπιτυχώς και καθ' άπασαν την 'Ελλάδα με παντοειδείς τεχνικάς έπιχειρήσεις.

Β'. Πολιτική δράσις

'Όταν το 1936 ο διεθνής όρίζων άρχισε να θολούται και κατεφάνη σαφώς, ότι έπέρχεται ο δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος, ο 'Ιωάννης Μεταξάς μετά του όποιου συνεδέετο στενώτατα, φιλικά και ιδεολογικά, έκυριαρχήθη από την άγωνίαν, ότι

ο πόλεμος είναι επί θύραις και ότι θα είναι έγκλημα κατά του 'Εθνους εάν ή 'Ελλάς εύρεθή στρατιωτικώς άπαρασκευάστος και έσωτερικώς διχασμένη, διότι όχι μόνον θα διχασθή περισσότερο τραγικά από ότι έδιχάσθη κατά τον πρώτον Παγκόσμιον Πόλεμον αλλά και ή έδαφική της άκεραιότης και ή άνεξαρτησία της θα τεθούν έν κίνδυνω.

Τότε ο 'Ιωάννης Μεταξάς έσκέφθη, απέφασισεν και έπραγματοποίησεν έγκαιρώς την αναίμακτον μεταβολήν τής 4ης Αύγουστου, ή όποία του επέτρεψε να δημιουργήση ήπειθαρχημένον κράτος, να λάβη σοβαρά ριζοσπαστικά μέτρα υπέρ των άπορωτών τάξεων, των μισθοσυντηρητών, των εργατών και των άγροτών, ώστε το κράτος εκείνο να ονομασθή κράτος πραγματικής κοινωνικής δικαιοσύνης που το νοσταλγούν όλοι σήμερον οι 'Ελληνες.

Χωρίς μία δραχμή ξένη βοήθειαν, έδημιουργήθη αξιόμαχος στρατός, ώστε όταν ή 'Ιταλική 'Αυτοκρατορία, ή όποία συνέπραττε με την πανίσχυρον Γερμανικήν 'Αυτοκρατορίαν έζήτησε την 28ην 'Οκτωβρίου 1940 την παράδοσιν τής 'Ελλάδος, ο 'Ιωάννης Μεταξάς άντέταξεν το ιστορικόν «ΟΧΙ». Παρέταξε στρατόν 710.000 άνδρών διά πρώτην φοράν εις την 'Ελληνικήν 'Ιστορίαν, αλλά και μίαν 'Ελλάδα ψυχικώς ήνωμένην όσον ποτέ άλλοτε. 'Η 4η Αύγουστου είναι αυτή ή όποία έθεσε τέρμα εις τον μακροχρόνιον και έθνοφθόρον διχασμόν, ο όποιος έταλαιπώρησε την πατρίδα μας από του 1915. 'Ετσι έπετελέσθη το σύγχρονον θαύμα, έκαλύφθη ή 'Ελλάς από Δόξαν και επέσυρε τον θαυμασμόν και την εύγνωμοσύνην όλων των έλευθέρων λαών.

Εις το ιστορικόν αυτό «ΟΧΙ» τής 28ης 'Οκτωβρίου 1940 υπάρχει και ή υπογραφή του. Καθ' όλον το διάστημα τής ήθικής, ύλικής και στρατιωτικής προπαρασκευής τής 'Ελλάδος αλλά και κατά την διάρκειαν του πολέμου υπήρξεν ο άμεσος συνεργάτης του Κυβερνήτου Ι. Μεταξά, χρηματίας 'Υπουργός Δημ. 'Ασφαλείας, 'Υπουργός Αγρονομίας και 'Υπουργός 'Εμπορικής Ναυτιλίας.

Ως άρχιστράτηγος του έσωτερικού μετώπου είχε την άποστολήν να συντονίζη και να έναρμονίζη άπάσας τας δυνάμεις του έσωτερικού προς τους σκοπούς του μαχομένου στρατού, και προς τουτό το 'Υπουργείον του συνεστεγάζετο με τον Βασιλέα και τον Πρόεδρον τής Κυβερνήσεως, εις το Γενικόν Στρατηγείον, ίνα ούτω ύπάρχη συνεχής έπαφή και συνεννόησις.

Κατά την περίοδον τής 4ης Αύγουστου το ΚΚΕ διελύθη έξ ολοκλήρου και περιέπεσεν εις πλήρη άδράνεια και αφάνειαν. Δέν έχυθη ούτε μία ρανίς άδελφικού αίματος και καμμιά μητέρα ή αδελφή δέν έφόρεσε μαύρα. Και παρ' τα σκοπίμως διαδιδόμενα, ούδε εις πολίτης έτυχε κακής μεταχειρίσεως.

Εις το κράτος καθιερώθη ή πειθαρχία και ο υπάλληλος έτέθη εις την άποκλειστικήν υπηρεσίαν του πολίτου, από τον ιδρώτα του όποιου, και άμειβεται. 'Ανεπτύχθη πλήρως ο άλληλοσεβασμός μεταξύ των 'Ελλήνων.

Μετά τον αίφνιδιον και άδόκητον θάνατον του Ι. Μεταξά, έπισυμβάντα εις κρίσιμους στιγμάς, την 29ην 'Ιανουαρίου 1941 ότε είχε καταφανή σαφώς ότι θα μάς έπετίθετο εκ των νώτων και ή πανίσχυρος Γερμανική 'Αυτοκρατορία, ο Βασιλεύς Γεώργιος, του έζήτησεν να αναλάβη την Πρωθυπουργίαν, διότι έγνώριζεν ότι: ως 'Αρχιστράτηγος του 'Εσωτερικού Μετώπου θα ήτο πλέον ένδεδειγμένος διά την συνέχειαν του πολέμου. Εις τον Βασιλέα άνέπτυξε τους λόγους δια τους όποιους δέν ήτο σκόπιμον κατά τις τραγικές εκείνες στιγμές να αναλάβη την πρωθυπουργίαν και υπέδειξεν να ανατεθή ή Κυβέρνησις εις τον Διοικητήν τής 'Εθνικής Τραπέζης και πρώην 'Υπουργόν τής Κυβερνήσεως Μεταξά, τον λευκόν και έντιμον, τον άείμνηστον 'Αλέξανδρον Κορυζήν, υπό τον όποιον έξκολούθησε να προσφέρη τας ίδιαις ως και επί Μεταξά υπηρεσίας.

Μετά την αυτοκτονίαν του πρωθυπουργού 'Αλέξανδρου Κορυζή την Μεγ. Παρασκευήν 18 'Απριλίου 1941 και πάλιν του έπρότεινεν να αναλάβη την πρωθυπουργίαν. Εις τον Βασιλέα άνέπτυξε τους λόγους τής άρνήσεώς του ειπών ότι: 'Η Πατρίς έντός όλίγου πρόκειται να κατακτηθή υπό των Γερμανών, ή Ρωσία θα συνεργασθή με τους συμμάχους, εις δε το έξωτερικόν όπου θα καταφύγωμεν πρέπει να σχηματισθή ή Κυβέρνησις 'Εθνικής Σωτηρίας διά την συνέχειαν του αγώνος... Προς άμεσον άντιμετώπισιν τής καταστάσεως, υπέδειξεν εις τον Βασιλέα όστις και το έδέχθη, να όρκισθί ως 'Αντιπρόεδρον τής Κυβερνήσεως τον Ναύαρχον Σακελλαρίου ο όποιος προσωρινώς θα

ήσκει και καθήκοντα Πρωθυπουργού.

'Αλλά και ο Ναύαρχος Σακελλαρίου λόγω τής έπικειμένης μάχης τής Κρήτης παρέδωσε την Πρωθυπουργίαν την προηγουμένη τής αναχωρήσεως εις Κρήτην 23ην 'Απριλίου 1941 Βασιλέως και Πρωθυπουργού, εις τον Κρήτα 'Εμμανουήλ Τσουδερόν διότι ως υπεστηρίζετο υπό των συμμάχων τούτο θα ένίσχυε τοπικώς τον βαθμόν αντίστασεως τής Κρήτης.

Εις τας 23 'Απριλίου 1941, ο άείμνηστος Βασιλεύς Γεώργιος Β' με Πρωθυπουργόν τον ειδικώς έπιλεγέντα εκ Κρήτης 'Εμμ. Τσουδερόν μετέφεραν την Πρωτεύουσάν από τας 'Αθήνας εις τα Χανιά όπου και έγκατεστάθη ο Βασιλεύς με ολοκλήρον την Κυβέρνησιν. Παρέμεινεν εις την 'Ηπειρωτικήν 'Ελλάδα μόνον ο Κων. Μανιαδάκης διότι έπρεπε, ως υπεύθυνος διά την τάξιν, εις τας κρίσιμους στιγμάς να αναχωρήσει τελευταίος μαζί με τας οπισθοφυλακάς των υποχωρούντων άγγλικών στρατευμάτων. 'Η παραμονή του εις τας 'Αθήνας υπήρξεν έξόχως άποδοτική.

Τα ληφθέντα υπό του κ. Κ. Μανιαδάκη μέτρα άπέτρεψαν την ανατίναξιν των άποθηκών καυσίμων Περάματος, αι όποιαί ήσαν πλήρεις βενζίνης και πετρελαίου και θα επέφερον πολλὰς καταστροφάς ως και την μετάδοσιν πυρκαϊών. 'Επίσης διεσώθη το 'Ηλεκτρικόν 'Εργοστάσιον 'Αθηνών — Πειραιώς. Πέραν τούτου έπρόλαβε την δημιουργίαν αναρχικής καταστάσεως εις τας 'Αθήνας και τον Πειραιά καθώς και τας διαρπαγάς και τας λεηλασίας και έτηρήθη παραδειγματική τάξις κατά την είσοδον των γερμανικών στρατευμάτων εις την πρωτεύουσάν την 27ην 'Απριλίου 1941. 'Ο πληθυσμός επέδειξεν υποδειγματικήν και υπερέφανον στάσιν, άνάλογον προς την στάσιν του μαχομένου στρατού.

Διήλθεν από την Κόρινθον με τον 'Αγγλον Ναύαρχον Τέρλ και τον Στρατηγόν Χέιγουντ, άκριβώς την στιγμήν κατά την οποίαν έβδομορδίζετο από τα στούκας ο σιδηροδρομικός σταθμός τής Κορίνθου και ή εκεί σταθμεύουσα με γυναικόπαιδα άμαξοστοιχία. 'Ητο ο τελευταίος ο όποιος διήλθε την γέφυραν του 'Ισθμού, ή όποία έν συνεχεία άνετινάχθη.

Την πρώϊαν τής 27ης 'Απριλίου, ήμέραν εισόδου των Γερμανών εις 'Αθήνας άνεχώρησεν από κάποιαν άκτίν τής Πελοποννήσου και έφθασεν εις την Κρήτην με τον 'Αρχιστράτηγον των 'Αγγλικών στρατευμάτων Ουίλσον. 'Εκει άντελήφθη ότι ο 'Εμμ. Τσουδερός μη δυνάμενος να έκτιμήση το κρίσιμον τής καταστάσεως άνέπτυξε έπικινδύνους πρωτοβουλίας αι όποιαί τον έφεραν εις όξυτάτην διαφωνίαν. 'Απεστάλη μετά του άείμνηστου Βασιλόπαιδος Προίγκηπος Γεωργίου εις την Αίγυπτον διά να προετοιμάση την εκεί έγκατάστασιν παρά την έπιμονήν του να μεταφερθή ή Κυβέρνησις εις Κύπρον, ώστε να εύρίσκειται έν μέσω 'Ελληνικού Λαού και να άποτελή τούτο τον άρραβώνα τής μελλοντικής ένώσεως.

Το δημιουργηθέν εις την Αίγυπτον άνθετικόν κλίμα, το όποιον ήτο ο προάγγελος των μετ' όλίγων μελλουσών να έπακολουθήσουν άνωμαλιών με τα γνωστά εις όλους αίσην τής Μέσης 'Ανατολής ήτο ή αίτία τής άπομακρύνσεως του εκ τής Μεσογείου και τον απέστειλαν, τύποις μεν ως πληρεξούσιον 'Υπουργόν εις Νότιον 'Αμερικήν, ουσία δε ως έξόριστον εις την 'Αργεντινήν, διότι μόλις έφθασε εκεί του άφηρέθη το διαβατήριον, ο τίτλος και αυτή άκόμη ή σύνταξις.

Μετά την άπελευθέρωσιν του παρενέβαλιν άνυπέβλητα έμπόδια διά την έπιστροφήν του εις την Πατρίδα, έπικαλούμενοι δήθεν το διεθνές κλίμα.

'Ενώ έδίδετο ή σκληρά μάχη κατά του κομμουνισμού εις την οποίαν καθ' έξοχόν ήτο ο χρησιμότερος όλων, ωστόσο έκρατήθη άναγκαστικώς μακράν τής 'Ελλάδος, και έπετραπή ή επάνοδος του μόλις τον Αύγουστον του 1949.

'Αμα τή έδώ άφίξει του, ίδρυσεν το κόμμα των 'Αρχών του Μεταξά και εις τας εκλογάς του 1950 έπαρουσιάσθη ως «ΠΑΠ», δηλαδή «Πολιτική 'Ανεξάρτητος Παράταξις» με συνδυασμούς καθ' άπασαν την 'Ελλάδα, έλαβε 144.000 ψήφους και εξέλεξε 16 βουλευτάς. Το 1958 έπολιτεύθη υπό την ΕΡΕ έκλεγείς βουλευτής Κορινθίας καθώς επίσης και το 1961.

Εις τας εκλογάς τής 16ης Φεβρουαρίου 1965 έπολιτεύθη εις 'Αθήνας όπου, άνευ άπολύτως ούδεμιάς προεκλογικής έκστρατείας, άνευ οργανώσεως και άνευ χρημάτων, κατήγαγεν θριαμβευτικήν έκλογικήν νίκην έλθών δεύτερος βουλευτής 'Αθηνών.

Β'. ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

26 Έτη μετά την κήρυξίν του

Αμέσως μετά την λήξιν ενός πολέμου είναι εξόχως δυσχερές εις την Ιστορίαν να διαπιστώση το μέγεθος της ενόχης και της άθωότητος των αντιπάλων. Η προπαγάνδα των νικητών εμφανίζει πάντοτε αυτούς ως κατά πάντα ευρισκομένους εν δικαίω, τους δὲ ήττημένους κατά πάντα εν άδίκω. Όσον μάλιστα ολοκληρωτικότερα είναι ή νίκη των μὲν, τόσον δυσχερέστερον είναι εις την Ιστορίαν να εκτιμήση ορθῶς τὰ επιβαρυντικά και ελαφροτικά στοιχεία των αντιπάλων. Τοῦτο δέ, διότι οί ήττημένοι δὲν δύνανται πλέον, όχι μόνον να κατηγορήσουν τους νικητάς, ἀλλ' οὔτε καν να ακουσθῆ ή φωνή των, οὔτε καν να απολογηθῶν.

Εἴκοσι ἔξ ἔτη ἔχουν παρέλθει ἀπό τῆς ἐνάρξεως τοῦ Β'. Παγκοσμίου Πολέμου και εἴκοσι μόνον ἀπό τῆς λήξεώς του, χρόνος πολὺ μικρὸς διὰ να κοπάση ή βία μεταπολεμική αντίδρασις, ή προπαγανδιστική ἐκστρατεία των νικητῶν «Συμμάχων». Ζῶμεν εἰσέτι εις την θολήν ἀτμοσφαιραν τῆς μονομεροῦς διαφωτισέως. Η Ιστορία δὲν δύναται ἀκόμη να γραφῆ. Ὁπωσδήποτε, ὅμως, ὠρισμένοι διαπιστώσεις θὰ ἰδύναντο ἤδη ἀπό τοῦδε να διατυπωθῶν:

α') Διὰ την ἔκρηξιν τοῦ Πολέμου δὲν ἦτο μόνον ή μία πλευρά ἔνοχος. Η εὐθύνη βαρύνει ἀμφοτέρους τὰς παρατάξεις. Η κατάληψις τῆς Τσεχοσλοβακίας ἐπὶ παραδειγματι ἐπὶ τῆς Γερμανίας (1939) ή ή ἐπίθεσις τῆς Ἰταλίας κατά τῆς Ἑλλάδος (1940) ή ή κήρυξις πολέμου τῆς Ἀγγλίας κατά τῆς Φιλανδίας (1941) ἀποτελοῦν κλασικῶς ἀδίκους ἐνεργείας. Είναι ὅμως γεγονός, ὅτι αἱ πλέον βαρυσήμαντοι ιστορικαί ἔρρευαν διὰ τὸν Β'. Παγκόσμιον Πόλεμον—ὅπως «Ὁ πόλεμος Ἀγγλίας κατά Γερμανίας» τοῦ Βρεταννοῦ ιστορικοῦ Πήτερ Νίκολλ ή «Τὰ αἰτία τοῦ Β'. Παγκοσμίου Πολέμου» τοῦ Βρεταννοῦ ἐπίσης ιστορικοῦ Α. Π. Τάιηλορ και πρὸ πάντων τὸ πολὺκροτον βιβλίον «Ὁ ἐπιβληθεὶς πόλεμος» (Τύμπιγκεν, 1964, σελ. 930) τοῦ Ἑθραϊοαμερικανοῦ καθηγητοῦ Πανεπιστημίου Λαβὶδ Χότζαν—δὲν συμφωνοῦν με την γενικήν προπαγάνδα των νικητῶν, ἀνατρέπονται πλήρως τὰς ἐπικρατούσας δοξασίας περὶ τῆς ἀποκλειστικῆς εὐθύνης τῆς Γερμανίας διὰ τὸν Πόλεμον. Φαίνεται πράγματι, ὅτι δὲν ἦσαν καθόλου ἀμέτοχοι τοῦ ἐξαπολυθέντος πολέμου οὔτε ή ἀγγλική ζήλοφθονία κατά τῆς αἰξούσης ἰσχύος και ἐπιρροῆς τῆς Γερμανίας εις Εὐρώπην, οὔτε ή ἱμπεριαλιστική ἐπιθυμία των ΗΠΑ διὰ καθολικωτέραν ἐδραίωσιν των εἰς την Ἠπειρόν μας, οὔτε και ή ἀντιπάθεια των ἐβραϊκῶν κύκλων τῆς ἀμερικανικῆς ἡγεσίας κατά τῆς Γερμανίας, ή ἀναπτυχθεῖσα λόγω τῆς ἀντισημιτικῆς πολιτικῆς τῆς τελευταίας. Ἀντιθέτως μάλιστα, οὐδεμία ἀπόδειξις—πέραν τῆς ἀτεκμηριώτου προπαγάνδας—ἔχει προσαχθῆ, ή ὅποια να θεβαισῆ, ὅτι ή Γερμανία ἀπεσκόπει εις την κατάκτησιν τοῦ κόσμου. Ἐκ των ὑπαρχόντων στοιχείων συνάγεται, ὅτι αὐτή ἐπεδίωξε την ἐνσωμάτωσιν ἀπολεσθέντων γερμανικῶν ἐδαφῶν, και μόνον διαροχόντος τοῦ πολέμου ἐξηναγκάσθη ἐκ διαφόρων στρατηγικῆς φύσεως αἰτίων να ἐπέμβῃ εις πλείστα γεωγραφικά σημεῖα.

Ἐν πρῶγμα ὁπωσδήποτε είναι θέβαιον: «Ὅτι σήμερον είναι πολὺ ἐνωρίς διὰ να δυνηθῆ ή Ιστορία να ἔχη ἀποκρυσταλλώσει ἤδη γνώμην διὰ τὸν πρόσφατον Πόλεμον. Τὸ να εἶπῃ τις, ὅτι ὁ Πόλεμος προσεληθῆ λόγω των κατακτητικῶν προθέσεων τῆς Γερμανίας, ἀποτελεῖ μίαν ὑπερβολικὴν ἀπλοῦστευσιν των αἰτίων τοῦ πολέμου. Ἀσφαλῶς δέ, ἀφελῆ ἀπλοῦστευσιν.

β') Πᾶσα εἰρήνη θεμελιουμένη ἐπὶ τῆς ἀδικίας είναι προσωρινή. Διὰ τῆς ἀδίκου εἰρήνης ἐκτρέφεται κατ' ἀσφαλῆ ἀναγκαιότητα ή αἰτία νέων πολέμων. Η παραγκώνισις των ἐθνικῶν δικαιωμάτων, και διή των ἱψηλοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος εὐρωπαϊκῶν λαῶν, ἀποτελεῖ κατάχρησιν, ἐνέχουσαν τὸ σπέρμα μίας νέας συροάξεως. Η Συνθήκη των Βερσαλλιών π.χ. ὑπῆρξεν ἀναμφισβητήτως μία ἀπαράδεκτος καταπάτησις των δικαιωμάτων τοῦ μεγαλύτερου εὐρωπαϊκοῦ ἔθνους. Η ἦττα θεβαίως πρέπει να πληρώνεται ἀκριβὰ ἐπὶ τοῦ ήττημένου.

Αὐτὸ ἀπαιτοῦν οἱ ἀτεγκτοι νόμοι τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ ποτὲ ή πληρωμὴ δὲν πρέπει να ἐπεκτείνεται μέχρι τοῦ στραγγαλισμοῦ τῆς στοιχειωδῶς ἀξιοπρεποῦς ἐθνικῆς ἐπιβίωσης ἐνός λαοῦ. Πῶς να μὴν ἀπετελεῖ σπινθῆρα νέας ἐκρήξεως ή ὑπὸ τῆς Συνθήκης των Βερσαλλιών ἐπιβληθεῖσα ξένη κατοχή ἐπὶ των γερμανικῶν περιοχῶν τῆς Ρηνανίας, τοῦ Μέμελ, τῆς Σουδητίας, τοῦ Ντάντσιχ; Πῶς να μὴν ἐτίθετο εις κίνδυνον ή εἰρήνη, ὅταν μετ' ἐπιμονῆς παρεμποδίζετο ή ἔνοσις τῆς Γερμανίας μετὰ τῆς Αὐστρίας, ἥτις είναι τόσον γερμανική ὅσον και τὸ Βερολίνον;

Παρὰ τὰ κηρύγματα των «Συμμάχων» διὰ θεμελίωσιν τῆς νέας Εἰρήνης ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης, φαίνεται ὅτι οὔτοι δὲν ἀπέκτησαν την δέουσαν ἐμπειρίαν ἐκ τῆς ἀτυχῆς Συνθήκης των Βερσαλλιών. Να ὑποψιασθῶμεν, ὅτι σκοπὸς των δὲν ἦτο ή διασφάλισις τῆς Δικαιοσύνης και τῆς Ἐλευθερίας, ἀλλὰ μόνον ή ἐξουδετέρωσις τοῦ ἰσχυροῦ Γερμανικοῦ Κράτους;

Αἱ συμφωνίαι τοῦ Πότονταμ, αἱ κατατέμνουσαι την Γερμανίαν εις πέντε τμήματα, ἀν ἐπιζυγοῦσιν και ὑπὸ τῆς εἰσέτι ἀκκορεμοσύνης Συνθήκης Εἰρήνης, θὰ είναι ἀπείρως ἀδικιώτεροι και ἐπαχθέστεροι διὰ τὸ Γερμανικὸν Ἔθνος. Θὰ ἔχη οὕτω διασφαλισθῆ μετὰ θεβαιότητος διὰ τὸ μέλλον εις νέος πόλεμος. Καὶ οἱ πρῶην νικηταί θὰ εἶχον πάλιν ἀδικον, ἀν θὰ κατηγοροῦν την Γερμανίαν ὡς ὑπεύθυνον.

γ') Η Ιστορία δὲν δύναται ἀκόμη μετ' ἀσφαλείας να θεβαιώσει, ὅτι οἱ Γερμανοὶ εἶχον δίκαιον, ὅταν διεκήρυττον ὅτι ή νίκη των θὰ ἦτο και νίκη τῆς

Οἱ ἀρχηγοὶ των μεγάλων ἐμπολέμων κρατῶν Τσῶρτσιλ, Ρούσβελτ, Στάλιν και Φύρερ.

Εὐρώπης και ὅτι αὐτή θὰ ἐσήμαινε την ἀπελευθέρωσιν των εὐρωπαϊκῶν λαῶν ἀπὸ τὰς ζένας ἐπιρροῆς και ἐπιβουλῆς. Ἀπεδείχθη ὅμως μετὰ θεβαιότητος, ὅτι οἱ «Σύμμαχοι» εἶχον ἀδικον, ὅταν διεκήρυττον, ὅτι ἀγωνίζονται διὰ την ἐλευθερίαν τῆς Εὐρώπης. Διότι τὸ 1945 ὑπῆρξεν ή ἦττα και τῆς Εὐρώπης ὀλοκλήρου, ἥτις σήμερον είναι ὑπόδουλος, ή μὲν δυτικῆ εις τὸν Ἀμερικανικόν, ή δὲ ἀνατολικῆ εις τὸν Ρωσικόν ἱμπεριαλισμόν.

Διατὶ ἔξεροράγη ὁ πόλεμος; Διὰ να μείνῃ τὸ Ντάντσιχ πολωνικόν. Τὸ ἀποτέλεσμα; Τὸ Ντάντσιχ ἔγινε ρωσικόν. Ὅπως ρωσική ἔγινε και ὀλόκληρος ή Πολωνία. Ὅπως και ή ἡμισεία Εὐρώπη.

Πρὸ τοῦ Πολέμου ἐπίκεντρον τοῦ Κόσμου ἦτο ή Εὐρώπη. Αὐτὴ κατεῖχε την Δύναμιν. Αὐτὴ τὸν Πολιτισμόν. Αὐτὴ την Προπολορίαν. Σήμερον ἔπειται των Μεγάλων ξένων. Ἐκεῖνοι τώρα παριστάνουν τοὺς... διδασκάλους των ἠθικῶν ἀρχῶν (εἰρήνη, δικαιοσύνη, ἐλευθερία...). Τὰ εὐρωπαϊκά Κράτη ὑπηρετοῦν δουλικῶς τοὺς μεγάλους Κυρίους των (μὴδὲ τῆς «νικητορίας» Ἀγγλίας ἐξαιρουμένης). Οἱ νεόπλουτοι και ἡμιδύσβαροι λαοὶ των ΗΠΑ και τῆς ΕΣΣΔ διοικοῦν την Εὐρώπην διὰ μεθόδον νυμαιομένων ἀπὸ τῆς ἀσπόνδως φιλικῆς διπλωματίας μέχρι τῆς αἰματηρῶς ἀπροσηματιστοῦ βίας. Καὶ διατὶ διαπληκτίζονται οὔτοι μεταξῶ των; Διότι θέλουν να «σώσουν» την Εὐρώπην ὃ εἰς ἀπὸ των ἄλλων! Καὶ πρὸς τοῦτο τὶ κάνουν; Ἐχουν κατακτήσει ἀμφοτέρωθεν την Εὐρώπην! Πρόκειται περὶ ἀνευρηθιάστου συμπαιγνίας. Πρόκειται περὶ ἰταμῆς ἀποικιοκρατίας ἀμφοτέρωθεν. Αὐτοὶ σήμερον διοικοῦν. Καὶ οἱ εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ ἀκολοθοῦν. Αὐτοὶ σήμερον ἀποφασίζου. Καὶ οἱ εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ ἐκτελοῦν. Αὐτοὶ σήμερον πλουτίζουν. Καὶ οἱ εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ πένονται. Αὐτοὶ σήμερον παίζουν σφαιριστήριον ἐπὶ τῆς ράχης των Εὐρωπαϊκῶν.

Ποῖος ποτὲ θὰ ἀνέμενε, ὅτι θὰ ἦρχετο ἐποχὴ, κατά την ὅποιαν ή γεννήτωρ και κτήτωρ τοῦ πολιτισμοῦ, ή Εὐρώπη, ὃ παντοδύναμος αὐτὸς ὀμφαλὸς τῆς Γῆς, θὰ ἐκλινε τὸ γόνυ πρὸ τοιούτων ἀναξίων ξένων; Καὶ ὅμως, αὐτὸ ἔγινε διὰ τῆς βίας των ὄπλων. Διὰ τοῦ Β'. Παγκοσμίου Πολέμου.

Πιθανὸν λοιπὸν ή Γερμανία να εἶχε τότε ἀδικον, ὅταν διεθεβαίον, ὅτι ή νίκη τῆς θὰ ἦτο και νίκη τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ εἶχεν ὄντως δίκαιον, εις τὸ ὅτι ή ἦττα τῆς θὰ ἦτο και ἦττα τῆς Εὐρώπης.

δ') Κατὰ τὸν Μεσοπόλεμον, πλὴν των ἰδρυτικῶν χωρῶν τοῦ Ἄξονος (Γερμανίας—Αὐστρίας και Ἰταλίας), πλείστα ἄλλα εὐρωπαϊκά κράτη εἶχον ἀποκτήσει ἰσχυρῶς ἐθνικά καθεστῶτα (Πορτογαλία, Ἰ-

σπανία, Ρουμανία, Πολωνία, Ἑλλάς, Οὐγγαρία, Βουλγαρία) και εις πολλὰ ἄλλα (Βέλγιον, Ὀλλανδία, Σκανδιναυικά χῶρα) εἶχεν ἐπιταθῆ ἀξιολόγως τὸ ἐθνικὸν φρόνημα των λαῶν των. Σήμερον ή κατάσταση έχει ἀνασταθῆ ἄορην. Καὶ αἰτία είναι ή νίκη τοῦ καπιταλιστικοῦ Κράτους των ΗΠΑ και τῆς κομμουνιστικῆς ΕΣΣΔ. Τὰ δύο ταῦτα ψευδέθνη ἐπεδόθησαν εις συστηματικὸν δηλητηριασμόν τοῦ ἐθνικοῦ πνεύματος των εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Ἐγλέυσαν, ἐλοιδώρησαν και ἐσκοφάντησαν τὰς ἐθνικοσοσιαλιστικὰς ἀντιλήψεις τῆς Γερμανίας μέχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε οἱ ἄλλοι εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ να ἀρχίζου να αἰσθάνονται ἔνοχοι, ὅταν τρέφου ἰσχυρὰ ἐθνικιστικά αἰσθήματα! Μῆχρι τοιούτου βαθμοῦ, ὥστε οἱ εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ να...ἐντροπῶνται, ὅταν ἀγαποῦν ὑπερβολικὰ την πατρίδα των! Η ἀντεθνικοσοσιαλιστικὴ προπαγάνδα των φασιστικῶς μόνον ἐπιτίθεται κατά τοῦ Γερμανικοῦ ναζιστικοῦ κόμματος. Κατὰ βάθος ὅμως ἀποσκοπεῖ εις την διάθρωσιν των ἐθνικῶν ἰδεῶν των εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Διότι αὐτὰ οὔτοι φοβοῦνται! Η ἀντιναζιστικὴ προπαγάνδα των δὲν βάλλει κατά ἐνός ἀπὸ ἐκκοσμητικῶς νεκροῦ. Βάλλει κατά τῆς Εὐρώπης! Θέλει να ἐπιτύχῃ τὸν ἐθνικὸν εὐνοχισμόν των Εὐρωπαϊκῶν λαῶν! Καὶ κατά πρῶτον ἐχώρισαν τὸν Κόσμον εις δύο («Ἐλεύθερον» και «Ἀνατολικόν» λεγομένους) πρὸς ἀμβλύνσιν τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος των καθεστῶτα λαῶν, καθιστώντες οὕτω τοὺς λαοὺς αὐτοὺς ἐξαχρακόμενους, δορυφόρους. Συγχρόνως δὲ διδάσκου τὰς «ἠψηλάς» των θεωρίας, περὶ τοῦ «One World» οἱ μὲν, και περὶ τῆς «Προλεταριακῆς Ἀνθρωπότητος» οἱ δέ.

Δυστυχῶς μέχρι στιγμῆς αἱ ἐξωευρωπαϊκαὶ νικητρια Δυνάμεις ἐπιτυχάνου εις τοὺς σκοποὺς των. Γενική είναι εις Εὐρώπην ή καθίζησις των ἐθνικῶν ἰδεῶν. Ἀναμφισβητήτως, τὸ μέγιστον κακὸν τοῦ Β'. Παγκοσμίου Πολέμου διὰ τὰ εὐρωπαϊκά ἔθνη ἦτο τὸ ὕλικόν, ἀλλὰ τὸ ἠθικόν: Η κατάπτωσις εις αὐτὰ τοῦ ἐθνικιστικοῦ και πατριωτικοῦ πνεύματος. Τὸ κακὸν τοῦτο προέκυψε μὲν δευτερογενῶς ἐκ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἦττης, είναι ὅμως πρωταρχικῆς σημασίας.

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶχεν ὑποστῆ την πρώτην μεγάλην ἐθνικιστικὴν καθίζησιν ὑπαίτιοτητι τῆς Δημοκρατίας τὸ 1922, ὅτε κατεπεθέθη βιαίως ή ἐμφυλοσύσ αὐτὸν Μεγάλη Ἰδέα. Θὰ ἦτο τώρα ἀπαράδεκτον να κατολισθῆσῃ οὗτος ἐκ νέου εις χαμηλότερα ἐθνικιστικά ἐπίπεδα. Είναι παράλογον να ἀπεθνικιστικοποιηθῆ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς, ἐπειδὴ οἱ εις τὸν πόλεμον ἀντίπαλοὶ του διεπνέοντο ὑπὸ ἐθνικιστικῶν ἰδεῶν. Δὲν θὰ ἦτο π.χ. ἐγκληματικὸν να μειωθῆ ὃ πατριωτισμὸς των Ἑλλήνων, ἐπειδὴ ὑπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα ὃ τοιούτου λαὸς θὰ ἠθέλε να κατακτήσῃ την Κύπρον; Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δέον να ὑπογραμμισθῆ, είναι ὅτι τὸ ἐπίσημον Ἑλληνικὸν Κράτος, ὑπὸ τὸ ὑπερήφανον ἐθνικὸν καθεστῶς του τῆς 4ης Αὐγούστου, δὲν ἐπολέμησε κατά των ἐθνικοσοσιαλιστικῶν ή φασιστικῶν ἰδεῶν τῆς Γερμανίας και τῆς Ἰταλίας. Ἐπολέμησε γενναίως κατά των κρατῶν τῆς Γερμανίας και Ἰταλίας. Καὶ ἠδυνήθη να πολεμήσῃ κατ' αὐτῶν γενναίως, ἐπειδὴ ἦτο και αὐτὸ Ἑθνικὸν Κράτος!

★

Σήμερον, ὅτε συμπληροῦνται 26 ἀκριβῶς ἔτη ἀπὸ τῆς κηρύξεως τοῦ Β'. Παγκοσμίου Πολέμου, τοῦ μεγίστου Πολέμου τῆς Ιστορίας, ὅλος ὁ κόσμος ἐκφράζει την εὐχὴν να μὴν ἴδῃ ἐκ νέου ἕνα νέον Πόλεμον. Η Εἰρήνη ἀποτελεῖ καθολικὴν εὐχὴν. Η εὐχὴ δὲ αὐτὴ είναι διακαστέρα εις τὰς ψυχὰς των Εὐρωπαϊκῶν, οἵτινες εἶδον τὰς χῶρας των καταστρεφόμενας ἀπὸ τὸν Μέγαν Πόλεμον. Διότι και οἱ δύο Παγκόσμιοι Πόλεμοι διεξήχθησαν σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους. Αὐτὸ ὑπῆρξε πάντοτε τὸ μῆλον τῆς ἔριδος των ξένων ἱμπεριαλιστῶν. Η Εὐρώπη θέλει να ζῆσῃ ἐν εἰρήνῃ, να ἐπουλώσῃ τὰς ὕλικὰς και ἠθικὰς πληγὰς τῆς ἐκ τοῦ Πολέμου, και ἐγκαταλείψουσα την γονικλινῆ θέσιν, εις τὴν ὅποιαν τὴν ἔχουν ἐξαναγκάσει, να εἶπῃ εις τοὺς Ἀμερικανοὺς και Ρώσους αὐθέντας τῆς να ἀπέλθου ἐντεῦθεν. Καὶ ἀν δὲν ἀπέλθου; Τότε θὰ πρέπει να ἐνθυμηθῶμεν και πάλιν, ὅτι ή Ἐλευθερία είναι ἀξία ἀνωτέρα τῆς Εἰρήνης...

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ

